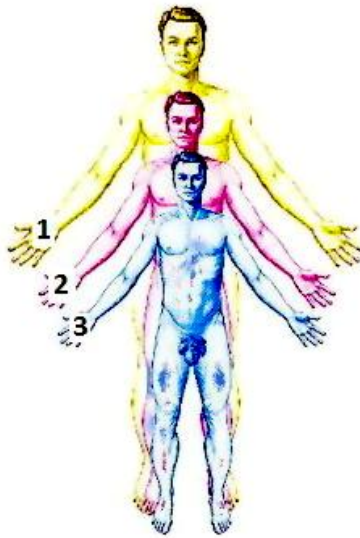

Η ΤΡΙΑΔΙΚΗ ΥΠΟΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Η ΤΡΙΑΔΙΚΗ ΥΠΟΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΤΟ ΣΩΜΑ

Το σώμα είναι η ορατή και χονδροειδής υπόσταση τού ανθρώπου και το υλικό έρεισμα του. Είναι ο φορέας και η κατοικία τών δύο άλλων στοιχείων στον υλικό κόσμο. Είναι, κατά κάποιο τρόπο, το πήλινο ανθοδοχείο (σώμα) που συγκρατεί το νερό που βρίσκεται μέσα του (ψυχή) και υποβαστάζει το άνθος (Πνεύμα) που τοποθετείται σε αυτό.

Το σώμα εκπληρώνει τις λεγόμενες φυσιολογικές λειτουργίες που ανήκουν στον μηχανισμό τής οργανικής ζωής τού κάθε ατόμου. Είναι εκείνο το οποίο εξετάζει τόσο η φυσιολογία όσο και η ανατομία, οι οποίες όμως προσπαθούν να εξηγήσουν τα φαινόμενα τής ζωής και τής συνείδησης μόνο με τούς μηχανισμούς τού υλικού (χοϊκού) σώματος

Το σώμα είναι το σαρκικό περίβλημα τού Πνεύματος, το φθαρτό ένδυμα επάνω στην γη το οποίο είναι « πολύμορφο και εφήμερο ».

Το σώμα δεν έχει δική του ζωή όπως δεν έχει ζωή η αδρανής ύλη από την οποία προέρχεται. Την ζωή την λαμβάνει από την ψυχή ή ψυχικό σώμα, η οποία το θέτει σε κίνηση.

Είναι το υλικό όργανο μέσω τού οποίου εκδηλώνεται και λαμβάνει το Πνεύμα συνείδηση τού φυσικού κόσμου, ώστε να επιτύχει ο άνθρωπος τον υψηλό σκοπό και την αποστολή του, για την οποία είναι προορισμένος από τον Πλάστη.

Μας δόθηκε ένα σώμα, μέσα στο οποίο κατοικούμε κατά χάριν, το οποίο ούτε το φτιάξαμε ούτε συμμετέχουμε στο ότι συμβαίνει δημιουργικά μέσα σε αυτό.

Κάποιοι « άλλοι » το φροντίζουν, το συντηρούν και επιδιορθώνουν τις βλάβες όταν κάνουμε κατάχρηση (ασθένειες).

Όπως δε λέει ο Απόστολος τών εθνών Παύλος στην Α΄ προς Κορινθίους επιστολή του : « οὐκ οἶδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν ἁγίου Πνεύματος ἐστίν »

Το σώμα τού ανθρώπου αποτελείται από στοιχεία υλικά, ορατά, που έχουν παρθεί από τον υλικό κόσμο με τον οποίο βρίσκεται σε άμεση συνάφεια, σε αντίθεση προς την ψυχή και το Πνεύμα, που είναι δυνάμεις άυλες, αόρατες και δεν γίνονται αντιληπτές από το κάθε άτομο.

Τα κυριότερα μέρη τού ανθρωπίνου σώματος είναι τρία.

Το κεφάλι, ο θώρακας και η κοιλιά.

Στο κεφάλι έχουν την έδρα τους ο εγκέφαλος και η παρεγκεφαλίδα, τα υλικά όργανα, μέσω τών οποίων εκδηλώνεται το Πνεύμα.

Σημαντικά μέρη, που αφορούν επίσης την μύηση, είναι υπόφυση και η επίφυση ή κωνάριο.

Το στήθος, όπου βρίσκονται τα πνευμόνια, τα όργανα τής κυκλοφορίας τού αίματος και το συμπαθητικό νευρικό σύστημα είναι το κέντρο και η υλική έδρα τής ψυχής.

Η κοιλιά με το στομάχι, τα έντερα και τα άλλα κατώτερα όργανα είναι το κέντρο αφομοίωσης τών τροφών, της κατεργασίας τού κυρίως υλικού σώματος και διαιώνισης τού είδους. Δύο άλλα σημαντικά στοιχεία που αφορούν την μύηση είναι το καρδιακό πλέγμα και το ηλιακό πλέγμα, καθώς και η σπονδυλική στήλη με 33 σπόνδυλους, με τον κατώτερο σπόνδυλο στην θέση τού κόκκυγα να ονομάζεται ιερόν οστόν.

Τα τρία αυτά κυριότερα μέρη τού ανθρωπίνου σώματος εκπροσωπούνται στο κεφάλι (το οποίο είναι το σπουδαιότερο τμήμα τού ανθρώπου, αφού δεσπόζει όλων τών άλλων μελών τού υλικού σώματος) με διάφορες, όπως λέμε, εισόδους (πύλες) που βρίσκονται στο πρόσωπο.

Το στόμα μας είναι η πύλη τής εισόδου, από την οποία διοχετεύονται οι τροφές στην κοιλιά.

Από την μύτη εισέρχεται ο απαραίτητος γιά τα πνευμόνια μας αέρας. Τα μάτια και τα αυτιά είναι οι πύλες τού πνεύματος. Σύμφωνα δε με την θέση κάθε εισόδου επάνω στο πρόσωπο, καθορίζουμε την κατάταξη τριών κόσμων, που αντιπροσωπεύονται στο ανθρώπινο σώμα. Το στόμα που βρίσκεται στο κάτω μέρος τού προσώπου, είναι ο αγωγός τών τροφών προς την κοιλιά, η οποία αντιπροσωπεύει, όπως είπαμε, τον υλικό κόσμο. Η μύτη που βρίσκεται στο μέσον εξυπηρετεί τα όργανα τού θώρακα, ο οποίος αντιπροσωπεύει τον μεσαίο - τον ψυχικό κόσμο - και τα μάτια με τα αυτιά που βρίσκονται στο ανώτατο σημείο τού προσώπου, είναι οι πύλες τού Νού - τού Πνευματικού κόσμου. Εξ άλλου οι φυσικές ανάγκες τού ανθρώπου με τα ζωώδη ένστικτα βρίσκονται στο σώμα, που αντιπροσωπεύει στο σύνολο του, τον κατώτερο κόσμο. Εδώ έχουν την έδρα τους οι τάσεις τού ανθρώπου προς την λαιμαργία, την οκνηρία την λαγνεία και τον κατώτερο εν γένει ερωτισμό.

Τα αισθήματα, υψηλά ή ποταπά, καθώς και τα πάθη, έχουν σαν έδρα την ψυχή τού ανθρώπου, όπου βρίσκεται το κέντρο της αγάπης, της ευσπλαχνίας, τού οίκτου ή τού μίσους, τού φθόνου, τού θυμού, τού εγωισμού, της φιληδονίας και όλων εν γένει τών άλλων « θανάσιμων » ψυχικών παθών.

Ο Νούς με την Σκέψη και η Βούληση είναι απαυγάσματα τής λειτουργίας τού Πνεύματος. Εδώ συγκεντρώνονται οι ανώτερες εκδηλώσεις, οι θεϊκές ιδιότητες τού καθενός ατόμου.

Καθένα από τα τρία μέρη, ανάλογα με την περίσταση, εμφανίζει ορισμένες καταστάσεις :

α) Το φυσικό μέρος θα εκδηλώσει το ένστικτο, με την αίσθηση σαν μέσον αντιδράσεως και την ευχαρίστηση ή τον πόνο σαν αποτέλεσμα τού ερεθίσματος που παράγεται.

β) Το ψυχικό μέρος θα εκδηλώσει την διαίσθηση με το αίσθημα ως μέσον αντιδράσεως και την αγάπη ή το μίσος σαν αποτέλεσμα τής συγκινήσεως που παράγεται.

γ) Το Πνευματικό μέρος, εξ άλλου, θα εκδηλώσει την ιδέα, με την νόηση σαν μέσον αντιδράσεως και την αλήθεια ή το ψέμα σαν αποτέλεσμα τού στοχασμού που παράγεται.

Κάθε ένα από αυτά τα συνειδησιακά κέντρα έχει και μία ιδιαίτερη φυσιολογική λειτουργία.

Έτσι στην κοιλιά, όπως είπαμε, γίνεται η κατεργασία τών τροφών για την αναπλήρωση τών υλικών απωλειών τού σώματος.

Η κοιλιά, με άλλα λόγια, μεταβάλλει την τροφή που λαμβάνουμε, ως εξής :

1ον Σε χυμό, ρευστό προϊόν τής πέψεως στο στομάχι.

2ον Σε χυλό - πυκνό λευκώδες υγρό το οποίο διαχέεται μέσω τών χυλοφόρων αγγείων στο κυκλοφορικό σύστημα.

3ον Σε αίμα, το οποίο είναι μεν παράγωγο τών οργάνων τής κοιλιάς, αλλά κατατάσσεται μεταξύ τών στοιχείων που ανήκουν στο στήθος και συμμετέχει στις λειτουργίες αυτών.

Στο στήθος γίνεται η λειτουργία εκείνη, η οποία αναπληρώνει με την οξυγόνωση τού αίματος, τις ζωτικές απώλειες τού οργανισμού.

Γιά να υπάρχει ζωή και κίνηση, έχουμε ανάγκη τον ατμοσφαιρικό αέρα, ο οποίος εισέρχεται στον οργανισμό μέσω τών οργάνων τής αναπνοής. Από το αίμα παράγεται η νευρική δύναμη η οποία αποταμιεύεται μεν στο Μεγάλο συμπαθητικό σύστημα και την παρεγκεφαλίδα, αλλά έχει σαν κέντρο δράσης τον εγκέφαλο.

Στο κεφάλι βρίσκεται το ανώτερο μέρος τού κεντρικού νευρικού συστήματος, το οποίο αντλεί από το αίμα την νευρική δύναμη που απαιτείται για την συνειδητή εκτέλεση τών βουλήσεων τού Νού. Εκεί βρίσκονται τα κέντρα που διέπουν την κίνηση και την γενική αίσθηση και εκεί έχουν την έδρα τους οι Διανοητικές μας δυνάμεις.

Με άλλα λόγια, στο κεφάλι τού ατόμου γίνεται η λεπτότατη εργασία για την διανομή και κατεύθυνση τής νευρικής δυνάμεως που απαιτείται για την διακυβέρνηση τού συνόλου.

Σαν συμπέρασμα υπάρχουν στο υλικό σώμα τού ανθρώπου, τρεις τομείς ή ας πούμε τρία διαμερίσματα, κάθε ένα από τα οποία εκδηλώνει καταστάσεις “ ψυχολογικής ” φύσεως :

1) Κάτω έχουμε την κοιλιά, που είναι από πλευράς φυσιολογίας το εργαστήριο τής ύλης και από πλευράς ψυχολογικής τών αισθήσεων και τών ενστίκτων.

2) Στο μέσον έχουμε το στήθος, το οποίο είναι το εργαστήριο τής ζωικής δυνάμεως και από πλευράς ψυχολογικής η περιοχή τών επιθυμιών, των συναισθημάτων και των παθών.

3) Στο επάνω μέρος έχουμε το κεφάλι, το οποίο από πλευράς φυσιολογίας περικλείει τον εγκέφαλο, ο οποίος μεταχειρίζεται για την εξυπηρέτηση του τις πέντε αισθήσεις κλπ.

Στο πρόσωπο μας βρίσκονται οι πύλες εισόδου όλων εκείνων πού υπάρχουν και κυκλοφορούν στον οργανισμό τού ανθρώπου.

Από πλευράς ψυχολογικής, το κεφάλι μπορεί να θεωρηθεί ως η περιοχή στην οποία έχουν την έδρα οι λειτουργίες τής νοήσεως, της θελήσεως και της διακυβέρνησης τού συνόλου.

Το τελικό μας συμπέρασμα είναι ότι ο ρόλος τού σώματος είναι να δρα και να εκτελεί.

Επεκταθήκαμε πολύ στα τρία αυτά σημεία, διότι θέλουμε όχι μόνο να κατανοηθεί τελείως ο ρόλος, τον οποίον παίζει κάθε ένα από τα τρία κυριότερα μέρη τού

σώματος, αλλά και να προσδιορίσουμε ανατομικά, κατά το δυνατόν, την έδρα των τριών στοιχείων τής τριαδικής οντότητας την οποία λέμε άνθρωπο, η οποία αποτελεί στην πραγματικότητα μία Μονάδα.

Η ΨΥΧΗ

Ως τώρα εξετάσαμε τι είναι το σώμα. Αλλά όπως εξηγήθηκε, αυτό δεν είναι ο πραγματικός άνθρωπος. Είναι απλώς ο φορέας και η κατοικία των δύο άλλων στοιχείων στον φυσικό κόσμο, της ψυχής και της Διάνοιας.

Το σώμα, με άλλα λόγια, είναι το όργανο δια μέσου τού οποίου εκδηλώνεται το Πνεύμα στον υλικό κόσμο και το βοηθάει στην τελειοποίηση του.

Υπάρχει όμως ένα ενδιάμεσο. Υπάρχει ο « μεσάζοντας » μεταξύ τού Πνεύματος και τού σώματος πού συνδέει τα δύο αυτά στοιχεία μεταξύ τους. Ο συνδετικός αυτός κρίκος μεταξύ τού υλικού σώματος και τού Πνεύματος, είναι ένα άλλο στοιχείο, μία αυθυπόστατη ουσία, την οποία εμείς ονομάζουμε στην παρούσα ανάλυση ψυχή.

Θα ήταν δυνατόν όμως να ονομασθεί και Ζωή, διότι η πλησιέστερη προς το σώμα λειτουργία της αποτελεί το πρωταρχικό στοιχείο τής ζωής και είναι η πηγή τής κάθε ενεργείας και κινήσεως, πού διατηρεί, κινεί και ανανεώνει συνεχώς όλο τον οργανισμό.

Είναι η δύναμη που διεισδύει και βάζει σε κίνηση τα διάφορα όργανα τού σώματος. Είναι, κατά κάποιο τρόπο, αυτή η ίδια η ζωή αλλά και η αιτία τής ζωής.

Είναι η ζωική δύναμη και ο εμψυχωτής τού υλικού σώματος.

Είναι αυτό πού ονομάζουν οι γιατροί οργανική ζωή και οι ψυχολόγοι υποσυνείδητο.

Είναι το Περίπνευμα των Πνευματιστών ή το Αστρικό σώμα των αποκρυφιστών.

Είναι εκείνο πού υποδεικνύουν οι Πυθαγόρειοι σαν " Άρμα τής Ψυχής " οι δε Αιγύπτιοι σαν Κα ή διπλό αιθερικό σώμα, « το φωτεινό αλλά αόρατο σώμα ».

Ο αιθέρας ή το αιθερικό επίπεδο είναι ο πλάστης καθώς και ο συντηρητής των μορφών. Η ψυχή δεν είναι ο Δημιουργός αλλά ο " τεχνίτης " ο οποίος συντονίζει την Ιδέα με την ύλη.

Είναι η οντότητα, που προΐσταται στον σχηματισμό και συντήρηση τού υλικού σώματος τού ανθρώπου, τού οποίου διατηρεί την μορφή και τις διαστάσεις.

Την ψυχή μπορούμε να την παρομοιάσουμε με τον εσωτερικό αρχιτέκτονα τού σωματικού οικοδομήματος, ο οποίος επιβλέπει και μεταβάλλει τα χαρακτηριστικά τού σώματος σύμφωνα με τις ανάγκες του, τις πραγματικές ή τις φαινομενικές.

Αυτός είναι ο λόγος που ο Α΄ επόπτης τής Κυανής στοάς (ψυχή), ενδιάμεσος μεταξύ Σεβασμίου (πνεύμα) και Β΄ Επόπτη (σώμα) αναγνωρίζεται από τούς αδελφούς του ως τέκτων (δηλαδή οικοδόμος) τού ναού.

Η Γένεση περιγράφει ότι ο Θεός έπλασε το σώμα τού ανθρώπου από το χώμα τής γης. Όμως εκείνο το σώμα δεν είχε ζωή. Ήταν μόνο πλασμένο.

Ακολουθώντας μας λέει, ότι ο Θεός " ενεφύσησεν εν τους μυκτήρας αυτού πνοήν ζωής, και έγινεν ο άνθρωπος εις ψυχὴν ζώσαν.

" Επομένως τι είναι η ψυχή ; Η ψυχή είναι αυτό το οποίο δίνει ζωή στο σώμα.

Χωρίς ψυχή το σώμα είναι νεκρό, άψυχο όπως πολύ σωστά λέμε.

Αλλά ο Λόγος τού Θεού δεν σταματάει στο να μας πει τι είναι η ψυχή αλλά προχωρά ακόμη περισσότερο και μας λέει που βρίσκεται η ψυχή, η ζωή τού σώματος :

« ή γάρ ψυχή πάσης σαρκός αίμα αυτού έστι, και έγώ δέδωκα αυτό ύμιν επί τοῦ θυσιαστηρίου έξιλάσκεσθαι περί τῶν ψυχῶν ύμῶν· τὸ γάρ αίμα αυτού άντι ψυχῆς έξιλάσεται... ή γάρ ψυχή πάσης σαρκός αίμα αυτού έστι. και είπα τοῖς υιοῖς Ἰσραήλ·

αἷμα πάσης σαρκὸς οὐ φάγεσθε, ὅτι ἡ ψυχὴ πάσης σαρκὸς αἷμα αὐτοῦ ἐστὶ » (Λευιτικό κεφ. 17:11, 13:14).

Συνεπώς τι είναι ψυχή ; Από την Γένεση μαθαίνουμε ότι ψυχή είναι αυτό που δίνει Ζωή στο σώμα, αλλά επίσης μαθαίνουμε από το Λευιτικό ότι η ψυχή τῆς σαρκὸς βρίσκεται στο αἷμα.

Αυτό επίσης εξηγεί και πως η σωματική ζωή περνά από γενιά σε γενιά. Αυτή περνά μέσω του αίματος. Για αυτό και στις Πράξεις τῶν Αποστόλων, αναφέρεται το εξής :

« Και ἔκαμεν (Ο Θεός) ἐξ ενός αἵματος παν ἔθνος ἀνθρώπων, δια να κατοικῶσιν ἐφ' ὅλου τοῦ προσώπου τῆς γῆς » (Πράξεις τῶν Αποστόλων κεφ. 17 : 26).

Ποιό είναι το " ένα αἷμα " αυτού τού αποσπάσματος ; Το αἷμα τού Αδάμ φυσικά το οποίο περνάει από γενιά σε γενιά και είναι το αἷμα που ὅλοι ἔχουμε.

Όμως στην πραγματικότητα η ψυχή δεν είναι κάτι που ἔχει μόνον ο ἄνθρωπος.

Τα ζῶα επίσης ἔχουν ψυχή που και αυτή είναι στο αἷμα.

Αν και αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε αμέσως από το πιο πάνω απόσπασμα τού Λευιτικού ὅπου μας λέγεται ὅτι " *η ψυχὴ πάσης σαρκὸς εἶναι το αἷμα αὐτῆς* ", ας το δούμε επίσης και στην Γένεση : *« καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ κήτη τὰ μεγάλα καὶ πᾶσαν ψυχὴν ζῶων ἐρπετῶν ... καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ καὶ παντὶ ἐρπετῷ ἔρποντι ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ ψυχὴν ζωῆς ... »* (Γένεση κεφ. 1 : 20 ~ 21, 29~ 30).

Επομένως ὄχι μόνον ο ἄνθρωπος ἔχει ψυχή ἀλλὰ ἔχουν και τα ζῶα.

Αυτό δεν θα πρέπει καθόλου να μας ξενίσει αν ἔχουμε κατανοήσει ὅτι η ψυχή είναι αυτό που δίνει ζωή στο σώμα. Όταν πεθαίνει ἓνας ἄνθρωπος δεν ὑπάρχει πλέον ζωή στο σώμα του, δηλαδή δεν ὑπάρχει πλέον ψυχή.

Το ἴδιο συμβαίνει και με τα ζῶα. Η ψυχή είναι γι' αὐτά ὅτι δίνει ζωή στο σώμα. Αν και δεν ὑπάρχει κανένα πρόβλημα σχετικά με το τι ορίζεται ως ψυχή στην Βίβλο, το πρόβλημα δημιουργείται αν πάμε στην Βίβλο προκατειλημμένοι ὅτι η ψυχή είναι ἀθάνατη .

Αν η ψυχή ἦταν ἀθάνατη, τότε πράγματι και οι ψυχές τῶν διαφόρων ζῶων θα ἦταν ἀθάνατες ἀφού και αὐτά ἔχουν ψυχή σαν τον ἄνθρωπο.

Αλλά η ψυχή δεν είναι ἀθάνατη, ἀπλᾶ είναι αυτό το οποίο δίνει ζωή στο σώμα.

Όταν σταματάει να ὑπάρχει ζωή στο σώμα τότε σταματά να ὑπάρχει και η ψυχή.

Τονίζουμε ἰδιαιτέρα την εννοιολογική σημασία που δίδουμε στις λέξεις **ψυχή** ἢ **ψυχικό σώμα** και **ΨΥΧΗ** οι οποίες δεν πρέπει να συγχέονται μεταξύ των, καθ' ὅτι πολλοί συγγραφείς μεταχειρίζονται την λέξη **ΨΥΧΗ**, κάτι το οποίο και εμεῖς ἐδῶ υιοθετούμε, γιά να υποδηλώσουν το Αθάνατο μέρος, το **Εγώ**, τον εν ημῖν Θεῖον Σπινθήρα. Αυτό δεν ἔχει σημασία και δεν πρέπει να μας συγχύζει, διότι οι ὅροι μόνον ἀλλάζουν, η ἰδέα παραμένει η ἴδια.

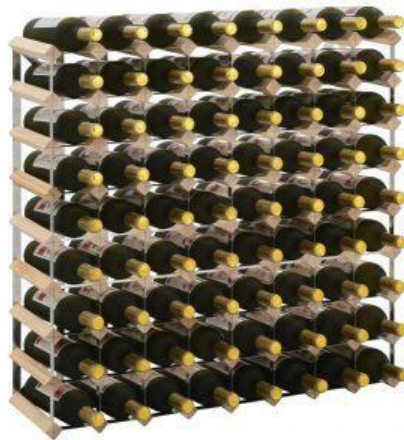
Ας επανέλθουμε ὁμως στην σύσταση τού υλικού μας σώματος.

ΑΙΘΕΡΙΚΟ ΣΩΜΑ Ἡ ΚΑ ΣΤΟΥΣ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥΣ

Ο θάνατος τού υλικού σώματος, μετά την αποχώρηση τής ψυχής ή τής ζωής (συμβολικά θραύση τής αργυράς χορδής), αποτελεί το ένα σκέλος τού φυσικού θανάτου. Η σύνδεση σώματος - ψυχής συνήθως αναφέρεται ως « αργυρά χορδή », έκφραση ληφθείσα από ένα εδάφιο τής Παλαιάς Διαθήκης όπου συναντούμε την έκφραση : « **Έως ότου μη άνατραπή σχοινίον τού άργυρίου** » (Εκκλησιαστής κεφάλαιο 12 : 6). Γιατί υπάρχει και ένα άλλο σκέλος, το οποίο αφορά το αιθερικό ή ζωικό σώμα μας, το οποίο είναι εξίσου φυσικό και θνητό. Θα μπορούσαμε κάλλιστα να το ονομάσουμε « σώμα ηλεκτρισμού », γιατί είναι ένα οργανωμένο σύστημα ηλεκτρομαγνητικών τάσεων.

Το σύστημα αυτό λειτουργεί όπως ένα δίχτυ και συγκρατεί κάθε κύτταρο και κάθε ίνα τού φυσικού φορέα, όπως ακριβώς συγκρατείται η φιάλη τού κρασιού στις θήκες μιάς κάβας.

Αυτό το αιθερικό σώμα μεταδίδει σε κάθε μόριο και κύτταρο τού σώματος την ζωικότητα - αιθερικότητα, η οποία εμποδίζει την αποσύνθεση και διατηρεί ενωμένα τα συστατικά τής οργανικής ύλης στις περίπλοκες αλλά πρόσκαιρες ενώσεις τους.

Η απόσυρση αυτού τού διπλού αιθερικού είναι εκείνη που σφραγίζει την κρίσιμη στιγμή τού θανάτου όταν η ανάσα σβήνει. Λέγεται ότι η ψυχή ενσωματωμένη στο αιθερικό, παραμένει σε ασυνείδητη κατάσταση για μιά σύντομη περίοδο, που διαρκεί από λίγες ώρες, μέχρι και τρεις ημέρες, παραδοση που αναφέρεται και στην θρησκεία μας. Αν η ψυχή παραμείνει στο αιθερικό σώμα περισσότερο ή αν αφυπνιστεί συνειδησιακά , παρ' ότι βρίσκεται ακόμη μέσα στο διπλό αιθερικό, τότε συμπεραίνουμε ότι κάτι δεν έχει λειτουργήσει σωστά. Όταν η ψυχή “ αφυπνίζεται πρόωρα ”, ενώ δηλαδή βρίσκεται ακόμη στο **διπλό αιθέριο σώμα** ή **Ka**, προκαλεί την εμφάνιση ορισμένων φαινομένων τών λεγόμενων « φαντασμάτων ». φαινόμενο αρκετά σύνηθες στο παρελθόν.

Η ψυχή πρωτοστατεί στην επεξεργασία όλων τών οργανικών δυνάμεων τού σώματος και είναι το κέντρο κάθε οργανικού και ψυχολογικού αυτοματισμού.

Διά μέσου τού σώματος παράγονται τα αισθήματα και εκδηλώνονται με το ένστικτο και τις φυσικές ανάγκες, ενώ από την ψυχή γεννιόνται τα συναισθήματα και εκδηλώνονται με τις αρετές ή τα ψυχικά πάθη.

Τέλος από το Πνεύμα απορρέει η Σοφία και η Αλήθεια.

Χωρίς την ψυχή (Α' επόπτης) δεν είναι δυνατόν να υπακούσει το σώμα, η αδρανής αυτή ύλη, στις εντολές τού Πνεύματος (Σεβάσμιος), ούτε αυτό να λάβει τις εντυπώσεις τού σώματος (Β' επόπτης).

Γιά να καταλάβουμε όλα αυτά καλύτερα, θα πάρουμε τον άνθρωπο σε μία κατάσταση, η οποία τού συμβαίνει κάθε ημέρα. Θα τον πάρουμε κατά την ώρα τού ύπνου. Όταν κοιμάται, υπάρχει ένα ανθρώπινο σώμα, τού οποίου οι πνεύμονες αναπνέουν, η καρδιά του λειτουργεί κανονικά και το αίμα κυκλοφορεί. Αλλά ο άνθρωπος δεν μπορεί σε αυτήν την κατάσταση να σκεφθεί, δεν μπορεί να θελήσει, ούτε και να κυβερνήσει τον εαυτό του. Όταν βρίσκεται σε αυτήν την κατάσταση, λέμε « καθεύδει » ή με άλλα λόγια κοιμάται. Ένα μέρος του δηλαδή απουσιάζει, διότι ούτε σκέπτεται ούτε συν αισθάνεται. Το άλλο όμως μέρος είναι εκεί και δεν απομακρύνεται ούτε στιγμή. Ποίος λοιπόν είναι ο πραγματικός άνθρωπος ; Εκείνος πού κοιμάται ή εκείνος πού συνεχίζει να εκτελεί τις λειτουργίες τού οργανισμού, σαν καλός καί ευσυνείδητος, αλλά όμως αφανής εργάτης ; Βεβαίως αυτός που βρίσκεται στην κατάσταση που λέμε ύπνο δεν είναι ο πραγματικός άνθρωπος, γιατί αυτός δεν εμφανίζει Συνείδηση.

Πράγματι αυτό πού απουσιάζει κατά την ώρα τού ύπνου είναι το Πνεύμα, είναι η συνείδηση. Από την άλλη μεριά, αυτό πού επιστατεί στις λειτουργίες τού ανθρώπινου σώματος καί δεν το εγκαταλείπει ούτε για μια στιγμή, παρά μόνον κατά τον θάνατο, είναι η ψυχή.

Την στιγμή ακριβώς πού η ψυχή θα εγκαταλείψει το σώμα, επέρχεται ο σε όλους μας γνωστός “ πρώτος ” θάνατος. Τότε μένει μόνον το σώμα - το πτώμα - τού ανθρώπου, το πρώτο - το κατώτερο συστατικό.

Η ψυχή, το ενδιάμεσο, που ενώνει το σώμα με το Πνεύμα, αποχώρησε. Συνεπώς το Πνεύμα δεν μπορεί πλέον να επικοινωνήσει με το σώμα και κατά συνέπεια, φαινομενικά αποχωρεί καί αυτό, διότι η οριστική αποχώρηση συμβαίνει κατά την φάση τού “ δευτέρου ” θανάτου περί του οποίου γίνεται αναφορά στην Αποκάλυψη τού Ιωάννη.

Αλλά το νεκρό σώμα εξακολουθεί να υπάρχει. Φαινομενικά τίποτε δεν άλλαξε από τα υλικά του συστατικά καί όμως, το σώμα αυτό δεν μπορεί πιά να λειτουργήσει όπως καί πρίν, ούτε να αισθανθεί διότι όπως είδαμε, έχει στερηθεί τής ψυχής και τού Πνεύματος. Το πτώμα τότε μένει στην γή, στον υλικό κόσμο, από τον οποίον προήλθε και αποσυντίθεται βαθμιαία στα γήινα συστατικά του.

Γίνεται λοιπόν φανερό ότι το σαρκικό σώμα είναι κάτι το άψυχο.

Είναι απλώς μία αδρανής ύλη, η οποία αποσυντίθεται μόλις λείψει η ψυχή, όπως επίσης το ίδιο αυτό σώμα, όταν έχει μεν την ψυχή και λειτουργεί κανονικά αλλά κοιμάται (καθεύδει), δεν μπορεί να σκεφθεί, να κρίνει, να θελήσει, να αισθανθεί, διότι το Πνεύμα « απουσιάζει ».

Όστε εκείνο πού ονομάζουμε “ Άνθρωπο ” είναι μία Τριάδα από :

σώμα, ψυχή και Πνεύμα.

Κάθε ένα από τα τρία αυτά συστατικά μέρη, μπορεί να εξεταστεί χωριστά σαν μία ιδιαίτερη οντότητα, ενωμένα δε όλα μαζί, αποτελούν μία τριενότητα, τον άνθρωπο. Τα στοιχεία που απαρτίζουν την βασική αυτήν τριάδα, όσο αφορά τον ενσάρκωμένο άνθρωπο, είναι αλληλοεξαρτώμενα καί όπως είναι αυτονόητο δεν είναι δυνατόν να υπάρξουν στην παρούσα ενσάρκωση και στην γήινη ζωή μας παρά μόνον ως Μία και αδιαίρετη Μονάδα.

Πρέπει να συνυπάρξουν οι τρεις αυτές βασικές αρχές για να έχουμε μπροστά μας, το ανθρώπινο αυτό ον, το τόσο μυστηριώδες καί αινιγματικό. Διότι, όπως είπαμε το σώμα τού νεκρού δεν είναι ο άνθρωπος, είναι μόνον το λείψανό του.

Όπως επίσης αυτός που κοιμάται δεν είναι ο καθ' εαυτό άνθρωπος, διότι μπορεί μεν να υπάρχει μπροστά μας το σώμα και η ψυχή αλλά απουσιάζει η τρίτη αρχή.

Απουσιάζει το Πνεύμα, δηλαδή το στοιχείο που κυβερνά, που δέχεται τις αισθήσεις, που σκέπτεται και που θέλει. Κατά τον ύπνο η ψυχή κυριαρχεί επάνω στο σώμα.

Όταν ξυπνήσουμε, το Πνεύμα αναλαμβάνει και πάλι την διεύθυνση του σώματος το οποίο έχει σαν βοηθό, στο μηχανικό μας μέρος της οργανικής ζωής, την ψυχή.

Ας εξετάσουμε τώρα πώς έρχεται ο ύπνος. Κατά την διάρκεια της ημέρας, λόγω των ασχολιών μας, γίνεται μεγάλη κατανάλωση νευρικής δυνάμεως.

Όταν η ποσότητα της νευρικής δυνάμεως ελαττωθεί πολύ, οι σχέσεις μεταξύ του Πνεύματος του σώματος χαλαρώνει και η ψυχική δύναμη, η οποία συγκρατούσε ενωμένα τα διάφορα κέντρα, ολοένα υποχωρεί. Τα διάφορα μέλη του σώματος ναρκώνονται, το άτομο δεν έχει πια δύναμη να σταθεί όρθιο, τα μάτια κλείνουν, τα αισθητήρια όργανα παύουν να λειτουργούν και επέρχεται ο ύπνος.

Ένα χαρακτηριστικό της ελαττώσεως της νευρικής δυνάμεως είναι το χασμουρητό τόσο σαν ένδειξη πριν από τον ύπνο όσον και κατά την αφύπνιση μας μέχρι να αποκατασταθεί η ισορροπία.

Ο ύπνος, όπως βλέπουμε, έρχεται με την σταδιακή ελάττωση της νευρικής δυνάμεως, οπότε οι σχέσεις του συνειδητού Πνεύματος και του σωματικού οργανισμού έχουν παρ' οδίκά διακοπεί. Κατά την διάρκεια του ύπνου γίνεται η αναπλήρωση των οργανικών απωλειών των συνειδητών κέντρων και η παραγωγή νέας ποσότητας νευρικής δυνάμεως. Τότε οι συμπυκνωτές ή μας πούμε συσσωρευτές, γεμίζουν με νέα δύναμη. Ένας βασικός συσσωρευτής είναι το ηλιακό πλέγμα που αποτελείται από σύνολο νευρικών γαγγλίων. Βλέπουμε λοιπόν την σπουδαιότητα που έχει ο ύπνος, ο οποίος πρέπει να είναι κανονικός και ήσυχος, για να μπορέσει ο οργανισμός να αναλάβει και να αναπληρώσει την ζωικότητα η οποία καταναλώθηκε κατά την διάρκεια της δράσης του ανθρώπου στον ενεργό του βίο (σε εγρήγορηση) και να επανορθώσει καλύτερα όλες τις ζημίες του οργανισμού, που συνέβησαν κατά την διάρκεια της ημέρας.

Η αφύπνιση επέρχεται, όταν η νέα ποσότητα νευρικής δύναμης που παράγεται φθάσει στο κανονικό σημείο, ώστε να επαναφέρει την επαφή του Πνεύματος με το σώμα.

Είναι πράγματι ενδιαφέρον να έχουμε υπ' όψιν μας ότι η όλη οργανική εργασία που γίνεται στην κοιλιά, στον θώρακα και στο κεφάλι, γίνεται χωρίς καμία απολύτως επέμβαση της συνειδήσεως και της βουλήσεως του ανθρώπου. Έχουμε εδώ τον « Άνθρωπο - Μηχανή », ο οποίος εργάζεται μόνος, ενώ ο « Άνθρωπος - Πνεύμα » έχει λειτουργίες και όργανα δικά του και τελείως διαφορετικά από τα προηγούμενα.

Ο « Άνθρωπος - Μηχανή » έχει, σαν υλικό κέντρο, το Μεγάλο Συμπαθητικό Σύστημα και τα διάφορα άλλα νευρικά πλέγματα, ιδίως δε το καρδιακό πλέγμα.

Εξυπηρετείται από ειδικό νευρικό σύστημα της οργανικής ζωής που αποτελείται από κλειστικά, όπως βλέπουμε, από το Μεγάλο Συμπαθητικό Σύστημα.

Ο Άνθρωπος μηχανή κάνει την καρδιά να πάλλεται, να συστέλλει και διαστέλλει όλες μας τις αρτηρίες, να θέτει σε ενέργεια το συκώτι, το στομάχι, τα έντερα, τα πνευμόνια, χωρίς να εξετάζει αν ο « Άνθρωπος-Πνεύμα » είναι ξυπνητός ή κοιμάται. Όλα αυτά τα όργανα εργάζονται επίσης κατά την διάρκεια του ύπνου, όπως ακριβώς και όταν είμαστε ξυπνητοί.

Ο « άνθρωπος - Πνεύμα » δεν έχει τίποτε να κάνει ούτε καν να έχει την εποπτεία.

Όλα αυτά έχουν αφεθεί στον βοηθό του, στην δικαιοδοσία της ψυχής.

Το τονωτικό στοιχείο, το στοιχείο το οποίο θα ξαναδώσει την δύναμη στα διάφορα όργανα, το ονομάζουμε Ζωή. Αυτή υπάρχει πρώτιστα μέσα στο αίμα, το δε περίσσειμα αποταμιεύεται σαν απόθεμα στο Μέγα Συμπαθητικό, σαν νευρική δύναμη, για να διανεμηθεί, εν καιρώ, όπου παρουσιασθεί ανάγκη. Η δύναμη αυτή δεν είναι βέβαια ορατή, μολονότι δεν μπορούμε να αρνηθούμε την ύπαρξη της. Εάν εμποδίσουμε το αίμα να φθάσει σε κάποιο όργανο τού σώματος, το όργανο αυτό θα σταματήσει να ζει, που σημαίνει ότι το αίμα περιέχει αυτή την « δύναμη », η οποία δίδει ζωή στα διάφορα όργανα τού ανθρώπινου οργανισμού. Συνεπώς, η ζωική αυτή δύναμη εμπεριέχεται στο αίμα. Η συμπυκνωμένη αυτή δύναμη, η οποία δεν υπόκειται στην άμεση επήρεια τής βουλήσεως, διατηρεί την λειτουργία όλων τών οργάνων τού σώματος τού ανθρώπου. Σαν παράδειγμα ας φέρουμε μια συνήθη τηλεοπτική συσκευή. Στο παράδειγμα αυτό, το ηλεκτρικό ρεύμα (η ψυχή ή η ζωή) είναι εκείνο που την βάζει σε λειτουργία και μέσω τής κεραίας ενώνει και βάζει σε επικοινωνία τον τηλεοπτικό σταθμό (Πνεύμα) με τον δέκτη (σώμα). Χωρίς τον ηλεκτρισμό ή λόγω μερικής βλάβης τού δέκτη ή τής κεραίας (εγκέφαλος, ο τηλεοπτικός σταθμός (το Πνεύμα) είναι σαν να μην υπάρχει, διότι είναι αδύνατο να μεταδώσει το μήνυμα, δηλαδή οποιαδήποτε εικόνα και ήχο στην τηλεοπτική συσκευή. Το ίδιο συμβαίνει περίπου στις βαριές ασθένειες ή κατά την διάρκεια τού κανονικού ύπνου ή ύπνου μετά από πρόκληση . Υπάρχει μετάθεση τής νευρικής δυνάμεως ή διακοπή τής συνήθους παραγωγής. Όταν απουσιάζει το απαραίτητο αυτό μέσο ενεργείας, το Πνεύμα είναι ανίκανο να κυβερνήσει. Στο κάτω και πίσω μέρος τού κεφαλιού υπάρχει ένα όργανο ισορροπίας, η παρεγκεφαλίδα, που συσσωρεύει και διανέμει νευρική δύναμη στον οργανισμό.

Κατά την μυητική παράδοση είναι « η βατός η φλεγόμενη και μη καιγόμενη ».

Όταν δεχθούμε ένα ισχυρό κτύπημα στην περιοχή τής ινιακής χώρας, συμβαίνει απότομη απώλεια τής νευρικής δυνάμεως με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να χάνει τις αισθήσεις του. Οι υλιστές συγχύζουν τον πομπό με το ηλεκτρικό ρεύμα, δηλαδή το πνεύμα με την ψυχή. Το αίμα, για να ζωογονήσει, έχει ανάγκη τα συστατικά τού ατμοσφαιρικού αέρα.

Από την ατμόσφαιρα και τον Ήλιο παίρνουμε την Κοσμική Δύναμη που διατηρεί ολόκληρο τον οργανισμό σε ζωή. Για αυτό, η αναπνοή έχει ζωτική και κεφαλαιώδη σημασία για τον άνθρωπο. Χωρίς αναπνοή δεν μπορούμε να ζήσουμε ούτε λίγα λεπτά. Με τον ατμοσφαιρικό αέρα αναζωπυρώνουμε ολόκληρο τον οργανισμό και διατηρούμε ταυτόχρονα την ψυχική μας ισορροπία. Τονίζουμε, την πολύ μεγάλη σπουδαιότητα που έχει ο αέρας τον οποίο αναπνέουμε, διότι αυτός μεταβάλλει αμεσότερα την σύσταση τού αίματος. Ο ατμοσφαιρικός αέρας είναι κατά κάποιο τρόπο η « τροφή » τής ψυχής και μάλιστα η κυριότερη τροφή της.

Πάρα πολλά μυητικά γυμνάσματα έχουν σαν βάση την ρυθμική και με ορισμένο τρόπο, με βάση ορισμένους κτύπους τής καρδιάς, πραγματοποίηση τών εισπνοών και των εκπνοών.

Ο τελικός σκοπός τής αναπνοής, καθώς και κάθε άλλης φυσιολογικής λειτουργίας, είναι η παραγωγή νευρικής δυνάμεως, η οποία αποθηκεύεται στα ψυχικά κέντρα και χρησιμεύει στην εκδήλωση μεγαλύτερης ζωτικότητας, ψυχικής δυνάμεως, πνευματικής διαύγειας και δραστηριότητας.

Με άλλα λόγια, πρέπει, να συγκεντρώσουμε πρώ τα κοσμική δύναμη, από τον συμπαντικό χώρο που μας περιβάλλει, για να μπορέσουμε στην συνέχεια να την εξωτερικεύσουμε στους τρεις κόσμους, τον Φυσικό, τον Ψυχικό και τον Πνευματικό,

σύμφωνα με την Αλχημική φόρμουλα **Coagula - Solve** (δηλαδή συμπύκνωση και εκτίναξη).

Πιο πάνω ορίσαμε την ψυχή σαν ένα είδος υλοπνευματικού ρεύματος ικανού να δεχθεί μία κατεύθυνση από το Πνεύμα προς το σώμα ή να μεταφέρει μία εντύπωση από το σώμα (αισθητήρια) προς το Πνεύμα. Η φυσιολογία αποδίδει στα κινητικά και αισθητικά νεύρα τους ρόλους αυτούς. Στο προκείμενο πρέπει να αποσαφηνίσουμε ότι τα νεύρα είναι απλώς τα μεσα συνδέσεως, διοχετεύσεως μιάς ενεργείας (μάλλον ηλεκτρικής φύσεως) η οποία κυκλοφορεί κατά μήκος αυτών, όπως το ηλεκτρικό ρεύμα κυκλοφορεί κατά μήκος των αγωγών. Απόδειξη τής ορθότητας τής αντιλήψεως αυτής είναι το γεγονός ότι πολλές φορές χωρίς να υπάρχει βλάβη στον εγκέφαλο ή στα νεύρα, τα οποία μπορούν και παραμένουν ανέπαφα, έχουμε περιπτώσεις παραλύσεως κοκ. Αυτό συμβαίνει διότι η ενέργεια αυτή, ο ψυχικός δυναμισμός (ψυχικό ρευστό), δεν κυκλοφορεί πλέον διά μέσου τού νευρικού συστήματος. Κύριος λόγος υπάρξεως τής ψυχής είναι να θέτει σε κυκλοφορία τον παράγοντα τής ζωής και από τής απόψεως αυτής, όπως είπαμε, έχει έδρα κυρίως στο στήθος και τα όργανα τα οποία κυρίως εκδηλώνουν και συντηρούν την ζωή αποτελούν την έδρα της : τα πνευμόνια και η καρδιά.

Το ρεύμα αυτό, το οποίο αποτελεί την ουσία τής ψυχής, εμποτίζει κατά την κυκλοφορία του, τόσο το νευρικό, όσον και το κυκλοφοριακό (αιματικό) σύστημα.

Από την φυσιολογία γνωρίζουμε ότι οι δύο λειτουργίες, κυκλοφορία τού αίματος και αναπνοή, είναι άρρηκτα συνδεδεμένες, καθώς η καρδιά φροντίζει για την εκτόξευση τού αίματος έως τα ακρότατα κύτταρα τού οργανισμού και τα πνευμόνια φροντίζουν για τον εμπλουτισμό του με οξυγόνο, χωρίς το οποίο δεν θα γινότουσαν οι απαραίτητες καύσεις για την ζωή.

Εκτός όμως από το οξυγόνο, το οποίο εισάγεται από τα πνευμόνια, ο Εσωτερισμός παραδέχεται ότι το αίμα εμπλουτίζεται διά μέσου τής αναπνοής και με ένα άλλο συστατικό, την « ζωικότητα-αιθερικότητα » το οποίο συναντούμε στην Ινδική παράδοση σαν « **πράνα** ». Στα Σανσκριτικά, σημαίνει αναπνοή ενώ το πρώτο συστατικό της « πρά » σημαίνει γεμίζω.

Η αιθερική αυτή ενέργεια, είναι ρεύμα που έλκει την καταγωγή του από την πρωταρχική ενεργεία τού Πνεύματος είναι δε ο αποκλειστικός παράγοντας τής ζωής τού Παντός.

Ανάλογης φύσεως, που αφορά όμως τον άνθρωπο και διαποτίζει με ζωικότητα ολόκληρο τον οργανισμό του, είναι η « ανθρώπινη αιθερική ενέργεια », « **ο άρτος ημών ο επιούσιος** ».

Πιστεύω ότι έγινε αρκετά ξεκάθαρα και με σαφήνεια ο καθορισμός των τριών στοιχείων, τα οποία συνιστούν τον άνθρωπο, ώστε να μην υπάρχει ανάγκη για περισσότερη επέκταση.

Ελπίζουμε ότι ο αναγνώστης παρακολούθησε τις εξηγήσεις που δώσαμε για τα τρία μέρη που αποτελούν τον άνθρωπο και αντιλήφτηκε καλά το τι θέλουμε να εκφράσουμε, όταν χρησιμοποιούμε τούς όρους : σώμα, ψυχή, Πνεύμα καθώς και Εγώ ή **Ψυχή** με κεφαλαία που είμαστε εμείς οι ίδιοι ως αθάνατες Θείες προεκτάσεις (πιθανότατα των Ελοχίμ κατά την Γένεση).

Για περισσότερη όμως σαφήνεια επαναλαμβάνουμε και πάλι ότι η ψυχή ενώνει το κατώτερο ή φυσικό σώμα με το ανώτερο ή Πνευματικό.

Για την ακρίβεια, η ψυχή δέχεται και μεταβιβάζει !

Το « διάμεσο » αυτό, όπως εξηγήθηκε στο παράδειγμα τής συσκευής τηλεόρασης, είναι κάθε άλλο παρά μία αφηρημένη έννοια.

Η ιδέα ενός συνδετικού κρίκου, ενός « μεσάζοντος », φαίνεται να ανταποκρίνεται σε μία φυσιολογική πραγματικότητα, κατά τον γνωστό μηχανισμό :

Αίτιον - Μέσον - Αποτέλεσμα.

Να λοιπόν γιατί και εμείς δεχόμαστε στον άνθρωπο ένα « μεσάζοντα », τον οποίο καλούμε ψυχή και επιχειρούμε να τον μελετήσουμε σαν μία ξεχωριστή δύναμη, ώστε να μπορέσουμε να ερευνήσουμε την φύση της και κατανοήσουμε τις διάφορες λειτουργίες και ιδιότητες της.

Με τον τρόπο αυτό θα αποκτήσουμε τις γνώσεις εκείνες που θα μας βοηθήσουν να λύσουμε καλύτερα πάρα πολλά προβλήματα τής ζωής, τα οποία καθημερινώς μάς παρουσιάζονται ως αινιγματικά και συνήθως άλυτα.

ΟΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Μέχρι τώρα δώσαμε την περιγραφή και την ανατομία, ας μας επιτραπεί η έκφραση, τής ψυχής. Τώρα θα μελετήσουμε τις ιδιότητες και τις λειτουργίες της και θα προσπαθήσουμε να τις κατατάξουμε μεθοδικά, ώστε να μπορέσουμε αργότερα με κατάλληλα ψυχονοητικά γυμνάσματα να καλλιεργήσουμε και αναπτύξουμε τις καλές ιδιότητες και να μετριάσουμε ή αποβάλουμε, κατά το δυνατόν, τις κακές ιδιότητες.

Η βαθιά κατανόηση τού ρόλου και των λειτουργιών τής ψυχής, καθώς επίσης και τών σχέσεων της με τα υπόλοιπα στοιχεία, που αποτελούν το ανθρώπινο ον, είναι αναγκαία γιά να επιτύχουμε την αυτοκυριαρχία και την ικανότητα μας στην διακυβέρνηση τού όλου ανθρώπινου οικοδομήματος (τού Ναού).

Η ανθρώπινη ψυχή είναι μία τεραστία δύναμη χρήσιμη γιά την εξέλιξη μας. Δυστυχώς όμως η πλειονότητα τών ανθρώπων σχεδόν αγνοεί την ύπαρξη τής θαυμαστής αυτής δυνάμεως. Όταν κατανοήσουμε τον μηχανισμό τής ψυχής και τον ρόλο τον οποίο αυτή παίζει, μεγάλο μέρος από το μυστήριο που περιβάλλει τον άνθρωπο και διαφωτίζεται και απλοποιείται.

Πρέπει πρώτα από όλα να γνωρίζουμε, ότι οι λειτουργίες που απαιτούν αυτοματισμό, όπως λόγου χάριν η μνήμη, η πείρα, οι συνήθειες μας, τα αισθήματα και τα πάθη μας, γίνονται πραγματοποιήσιμα με τις ιδιότητες τής ψυχής. Η αρχή και η καταγωγή τών διαφορών συναισθημάτων, όπως η χαρά, η λύπη, ο ενθουσιασμός, η συγκίνηση και γενικά όλα τα ψυχικά πάθη, όπως το μίσος, ο φθόνος, ο θυμός, η ηδυπάθεια, η εγωπάθεια, βρίσκεται στην ψυχή.

Από αυτήν παράγονται και αναπτύσσονται τα αισθήματα - καλά ή κακά - καθώς και οι διάφορες άλλες καταστάσεις, ενώ όπως ήδη είπαμε, από το σώμα πηγάζουν οι αισθήσεις και τα ένστικτα και από το Πνεύμα οι ιδέες.

Εκείνος ο οποίος εμβαθύνει στα μυστήρια τής ψυχής, μπορεί σχεδόν να μαντέψει τις σκέψεις, τούς υπολογισμούς και τον χαρακτήρα τών άλλων.

Όταν δε γνωρίζει κανείς, κατά βάθος, την ανθρώπινη ψυχή και τις εκδηλώσεις της, μπορεί να καταπολεμήσει τις ψυχικές ασθένειες, την δειλία, το λεγόμενο τρακ, να κατανοήσει τον μηχανισμό τών ονείρων, τού υπνωτισμού και εν γένει όλων εκείνων τών φαινομένων τα οποία τα κατατάσσουμε ή τα χαρακτηρίζουμε σαν ψυχικά και παραψυχικά. Η ψυχή είναι επίσης ο καθρέπτης τής φαντασίας και τών ονείρων.

Μπορεί να “ διασταλεί ” απεριόριστα και να μεταδώσει την εικόνα της σε μακρινές αποστάσεις, όπως στην περίπτωση τής τηλεπάθειας και στα λοιπά ψυχικά φαινόμενα τηλεόρασης.

Μπορεί πολλές φορές να πάρει όλες τις μορφές, τις οποίες τής δίνει η σκέψη και κατόπιν να τις μεταβιβάσει όπου θέλει, όπως αυτό συμβαίνει σε διάφορα ψυχο-νοητικά πειράματα.

Αυτός που έχει δύναμη θέλησης κατάλληλα εξασκημένη ή αυτός που διαπνέεται από έντονο πόθο, μπορεί να αποτυπώσει ή να εξωτερικεύσει εικόνες τής πνευματικής του Δημιουργίας στην όμοιας φύσεως κοσμική δύναμη που μας περιβάλλει (Παγκόσμια Ψυχή) - όπως το είδωλο το οποίο αντανακλάται στην στιλπνή επιφάνεια ενός καθρέπτη - και να επηρεάσει έτσι από μακριά άλλους ανθρώπους.

Επειδή δε συνήθως η επιθυμία κάποιου προς το κακό κυρίως προέρχεται από ελατήρια τυφλού μίσους, αυτή είναι κατά πολύ ισχυρότερη από την αλτρουιστική αγάπη.

Έτσι μπορεί ο έντονος αυτός πόθος για πρόκληση βλάβης, ο οποίος φθάνει πολλές φορές μέχρι φρενιτιδας, να συντελέσει σε μία πιά εύκολη επιτυχία τού σκοπού του. Αυτός δε είναι και ο λόγος, για τον οποίο γεννήθηκαν κατά καιρούς διάφορες δοξασίες τού λαού, για το «μαγικό δέσιμο» που προκαλείται από αυτούς που μάς μισούν, καθώς και ο φόβος του για την βασκανία, δηλαδή το λεγόμενο « κακό μάτι » κ.λ.π.

Γι' αυτό παλαιότερα, οι αγράμματες γριούλες, όταν έβλεπαν ένα όμορφο παιδάκι ή άλλο τι το ωραίο, το έφτυναν και έλεγαν : « Να μην αβασκαθεί ».

Έβγαζαν από μέσα τους (έφτυναν) τον τυχόν κρυμμένο φθόνο που μπορούσε να ελλοχεύει.

Η σκοτεινή Μαγεία και όλες οι σκοτεινές ενέργειες και επιδιώξεις της, έχουν σαν αρχή την ψυχική αυτή δύναμη, την οποία θέτουν σε δράση μέσω μιάς ακατάσχετης θέλησης προς το κακό. Η ψυχική δύναμη έχει επίσης την ιδιότητα να διαχέεται από ένα άτομο σε άλλο και να το κάνει συμπαθητικό ή αντιπαθητικό. Είναι εύκολο να παρατηρήσει κανείς πώς μεταφέρονται τα συναισθήματα και οι ψυχικές διαθέσεις από άνθρωπο σε άνθρωπο. Δεν λέμε : είδα τον τάδε και μου έφτιαξε την διάθεση ; Εξ άλλου είναι γνωστό πόσο μεταδοτικός μπορεί να είναι ο ενθουσιασμός ή ο φανατισμός. Όλα αυτά μαρτυρούν την ύπαρξη ενός είδους επηρεασμού ο οποίος, σαν ψυχικό φαινόμενο, δεν συντελείται στα πλαίσια τού υλικού επιπέδου, αλλά στο επίπεδο τής λεγομένης **Παγκοσμίας Ψυχής** η οποία υπάρχει μέσα σε όλη την Φύση και περιβάλλει όλα τα αντικείμενα, βρίσκεται δε σε στενή επαφή με τα άτομα και τα ενώνει ψυχικά.

Είναι ο φορέας τής ζωής και όπως ο ηλεκτρισμός, η θερμότητα, το φως και ο ήχος, είναι συγχρόνως « ουσία » και « δύναμη ». Εξ αιτίας δε τής διπλής της πολώσεως και σύμφωνα προς την διπλή της φύση, είναι δυνατόν να δημιουργήσει, να ζωογονήσει και να ανανεώσει όλα τα σώματα. Είναι ένα "ρευστό" μαγνητικής φύσεως για το οποίο μάς μιλούν οι μαγνητιστές και το οποίο ο κάθε ένας από εμάς έχει μέσα του χωρίς να το γνωρίζει. Είναι σε όλους γνωστός ο μαγνητισμός τής Γης ή Γήινος μαγνητισμός, που κάνει την μαγνητική βελόνα να στρέφεται πάντα προς την ίδια κατεύθυνση, καθώς επίσης και ο αντίστοιχος ζωικός που εκτοξεύουν τα φίδια με το βλέμμα τους και σαγηνεύουν τα πτηνά. Ο ανθρώπινος μαγνητισμός το λιγότερο πού κατορθώνει είναι η συμπάθεια ή η αντιπάθεια πού αυθόρμητα δημιουργεί, κατά την συνάντηση δύο ή περισσότερων ατόμων. Το ρευστό αυτό το τόσο οξύ, το τόσο διαπεραστικό, το τόσο μυστηριώδες και σχεδόν παντοδύναμο, είναι το αντικείμενο πάρα πολλών αντιφάσεων και ερίδων στις τάξεις τού επιστημονικού μας κόσμου, παρόλο που το χρησιμοποιούμε με ευρύτητα σε υλικές εφαρμογές ως

ηλεκτρισμό και μαγνητισμό. Αδυνατούμε εν τούτοις να αρνηθούμε την δύναμη αυτή, διότι είναι αυτή η οποία συνδέει με άορατο τρόπο όλα τα δημιουργήματα του Σύμπαντος και εξηγεί εν μέρει τα θαύματα, τις απότομες και τις εξ αποστάσεως θεραπείες, την γοητεία, την μαγανεία, τον πνευματισμό, τον υπνωτισμό και τόσα άλλα φαινόμενα, ανεξήγητα για τους πολλούς. Είναι μία από τις ανεξιχνίαστες εκείνες δυνάμεις του Σύμπαντος, η οποία ταυτοχρόνως με την άλλη μεγάλη, την Δημιουργική δύναμη της Σκέψεως και με τον Λόγο που απορρέει από αυτήν κυριαρχούν στον κόσμο.

Ο μύστες συμβόλισαν την δύναμη αυτή με τον ουροβόρο όφι παιδί των δύο στηλών J. και B. του ναού του Σολομώντος που συμβολίζουν το Πνεύμα και την Ύλη.

Είναι η πρωταρχική δύναμη της ζωής, η οποία χρησιμεύει στην γένεση και την ανανέωση της, διατηρώντας και διαιωνίζοντας την ζωή όλων των όντων. Η υγεία στους ζωντανούς οργανισμούς είναι το αποτέλεσμα της ισορροπίας της ψυχικής δυνάμεως. Όταν η ισορροπία αυτή διαταραχθεί, επακολουθεί αφενός μεν η ασθένεια σε σχέση προς το σώμα, αφετέρου δε η ανισορροπία σε σχέση με το Πνεύμα. Η δύναμη αυτή μπορεί να συσσωρευτεί, να συγκεντρωθεί και να μεταβιβαστεί όπου θέλουμε χωρίς κάποιο ορατό μέσον. Ο ήχος της φωνής την εξαπλώνει, δυναμώνοντας την, διότι η φωνή του ανθρώπου έχει εξαιρετική δυναμικότητα.

Είναι βέβαια αναγκαίο να γνωρίζουμε πώς να αναπτύξουμε και να κατευθύνουμε την δύναμη αυτή, κατά βούληση, γιά να ενεργήσουμε ευεργετικά επάνω στους συνανθρώπους μας.

Μια τέτοια επίδραση πετυχαίνεται με την συνειδητή εκτόξευση του “ ρευστού ” αυτού από το σώμα μας σε συνεργασία με την παρομοίου είδους δύναμη που είναι διάχυτη στην Φύση.

Η δύναμη αυτή μεταβιβάζεται όπου θέλουμε με την συγκέντρωση της σκέψεως και την καλλιέργεια της θέλησης και επηρεάζει τον πλησίον μας ευχάριστα ή δυσάρεστα, αναγκάζοντας τον να εκτελεί τις θελήσεις ή τις επιθυμίες μας, ιδίως όταν αυτός δεν έχει γιά αυτό καμία αντίρρηση ή όταν αυτός δεν έχει αποκτήσει « αυτοκυριαρχία ». Είναι, με άλλα λόγια, το όργανο και ο φορέας της σκέψεως. Μπορούμε με την δύναμη μιάς εξασκημένης θελήσεως και της χρήσης καταλλήλων κινήσεων του χεριού, να διαλύσουμε το τυχόν πλεονάζον αυτό ρευστό ή να το συγκεντρώσουμε σε άλλα μέρη τού οργανισμού, όπου βρίσκεται ελαττωμένο, επαναφέροντας με τον τρόπο αυτό την υγεία και την ψυχική ισορροπία.

Θεωρούμε καλό να σημειώσουμε εδώ ότι η ψυχική αυτή δύναμη στερείται λογικής και δεν έχει δική της βούληση. Δέχεται « ασυζητητί » ότι « ακούσει » και εκτελεί πειθήνια, χωρίς κρίση, τις υποδείξεις και υποβολές της τρίτης δυνάμεως, δηλαδή τού ανθρώπινου ή Θείου Πνεύματος τού οποίου γίνεται το όργανο και από το οποίο κυβερνάται.

Όταν το Πνεύμα δεν είναι σε θέση να διευθύνει την δύναμη αυτή, δεν συνεπάγεται ότι αυτή παύει να υπάρχει. Απλώς ο άνθρωπος παρασύρεται από την υλικότητα τού σώματος ή εγκλωβίζεται στην δική της άσκοπη διάθεση, οπότε έχουμε όλες τις γνωστές ψυχικές εξάρσεις και παρακρούσεις.

Με τις διάφορες αυτές ιδιότητες της ψυχής εξηγούνται οι οπτασίες, τα προαισθήματα, η προφητική έκσταση, τα όνειρα, η εξ αποστάσεως επενέργεια, η παραφροσύνη, η καταληψία και πολλά άλλα ψυχικά φαινόμενα, μερικά από τα οποία αποτελούν θέμα της ψυχιατρικής.

Δεν μπορούμε όμως να επεκταθούμε περισσότερο στο συναρπαστικό και ανεξάντλητο αυτό θέμα, το οποίο σε κάθε εποχή τόσο απασχόλησε αλλά και θορύβησε τούς ανθρώπους...

Ειδικά συγγράμματα, πραγματεύθηκαν σε έκταση τέτοια ζητήματα και αυτός που επιθυμεί να εμβαθύνει σε αυτά, μπορεί να προστρέξει σε πληθώρα συγγραφέων που ασχολήθηκαν με κάθε λεπτομέρεια με τον μαγνητισμό, τον υπνωτισμό (και την διαφορά μεταξύ τους) και με όλα εν γένει τα χαρακτηριζόμενα ως « ψυχικά φαινόμενα ».

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Εξετάσαμε με λεπτομέρεια, στα προηγούμενα, όλα τα σχετικά με το σώμα και την ψυχή ή ψυχικό σώμα.

Τώρα θα ασχοληθούμε, σε μια πρώτη προσέγγιση, με ότι αφορά το Πνεύμα.

Από τα προηγούμενα κεφάλαια βγαίνει το συμπέρασμα ότι, για να αλλοιώσουμε την ύλη έχουμε ανάγκη το φυσικό μας σώμα.

Με τα διάφορα μέλη τού σώματος τα οποία βρίσκονται στην υπηρεσία μιας ανώτατης αρχής, αλλοιώνουμε με διάφορους τρόπους την ύλη.

Μέρος αυτής το μετατρέπουμε μέσω των τροφών σε νευρική δύναμη, ψυχική ενέργεια και πνευματική ακτινοβολία. Η ανωτάτη αυτή αρχή, είναι το τρίτο συστατικό τού ανθρώπου, το Πνεύμα. Ο τελικός σκοπός τού κάθε οργανισμού στην φύση είναι να δώσει γένεση σε μία δύναμη ανώτερη από την δική του.

Έτσι το ορυκτό δια της εξέλιξης μετατρέπει την ζωή που εμπεριέχει σε αντίστοιχη φυτική. Το φυτό δίνει ζωή στο ζωικό βασίλειο και αυτό το τελευταίο με τη σειρά του στον άνθρωπο.

Ο άνθρωπος λαμβάνει την ζωή, για να την μετατρέψει σε μία ανώτερη δύναμη, σε διάνοηση και σκέψη. Ο πρώτιστος σκοπός τού ανθρώπου είναι να αναπτύξει το Πνεύμα, το οποίο βρίσκεται υπό μορφή σπέρματος μέσα του.

Εάν δε μία ενσάρκωση δεν αρκεί, στην ανάγκη θα επακολουθήσουν και άλλες μέχρις ότου το Πνεύμα μπορέσει μέσω αυτού να εκφρασθεί καλύτερα, με μια διαδικασία που θα περιγράψουμε με την μορφή ενός εννεαδικού πίνακα.

Δεν έχουμε παρά να μελετήσουμε την σταδιακή εξέλιξη τού ανθρώπου, για να καταλάβουμε την αλήθεια των ανωτέρω. Για να εκδηλωθεί το Πνεύμα στον υλικό κόσμο, έχει ανάγκη από το σώμα, το οποίο χρησιμεύει σαν ένα είδος σχολείου, όπου θα φοιτήσει για την εξέλιξη και ανάπτυξή του, κατά την κάθοδό του επάνω στον πλανήτη μας ή αλλού. Επίσης, για να προφυλαχθεί το σώμα μας από τους κινδύνους τού φυσικού κόσμου, έχει ανάγκη από την καθοδήγηση τού Πνεύματος, το οποίο όπως είδαμε μεταχειρίζεται για τον λόγο αυτό τον μεσάζοντα - την ψυχή - για να δώσει ζωή και να θέσει σε κίνηση την αδρανή ύλη τού σώματος.

Ολόκληρο το σώμα, σαν κέντρο των αισθήσεων, μεταβιβάζει στον εγκέφαλο την αίσθηση τής αφής και της γεύσεως, ενώ η ψυχή επηρεάζεται από την όσφρηση, το δε Πνεύμα από την όραση και την ακοή.

Οι αισθήσεις αυτές θέτουν σε επαφή το Πνεύμα με τον έξω κόσμο.

Το Πνεύμα δεν μπορεί μεν να αλλοιώσει άμεσα την λειτουργία των πεπτικών οργάνων, αλλά έχει την παντοδυναμία επάνω στην εκλογή των τροφών και το στόμα, η πύλη εισόδου τής κοιλιάς, βρίσκεται στην αποκλειστική εξάρτηση τού Πνεύματος, με την γεύση να χρησιμεύει σαν αισθαντικός βοηθός.

Το Πνεύμα, πάλι, δεν μπορεί να αλλοιώσει απ' ευθείας τα όργανα τής κυκλοφορίας, αλλά έχει δύναμη στην εκλογή τού αναπνευστικού περιβάλλοντος και η μύτη - πύλη τής εισόδου τού θώρακα- βρίσκεται στην εξάρτηση τού Πνεύματος, με την όσφρηση σαν αισθαντικό όργανο. Προκύπτει λοιπόν ότι το Πνεύμα μπορεί διά μέσου τής βουλήσεως να αλλοιώσει τον σωματικό οργανισμό, αλλάζοντας τον με την διατροφή. Μπορεί επίσης να επιδράσει επάνω στην ψυχή, αλλοιώνοντας τον ρυθμό τής αναπνοής και διά τής μετατοπίσεως να αλλάξει την ποιότητα τού ατμοσφαιρικού αέρα.

Συνεπώς, με τις τροφές, τον αέρα που εισπνέουμε και με τις διάφορες αισθήσεις, το Πνεύμα επιδρά επάνω στο εσωτερικό Όν και με τα διάφορα μέλη τού σώματος ενεργεί επάνω στην Φύση.

Το Πνεύμα είναι, όπως είδαμε είναι η αρχή, το στοιχείο πού κυβερνά.

Έχει σαν φυσική του έδρα τον εγκέφαλο, ο οποίος αντιπροσωπεύει το φυσιολογικό όργανο τής εκδηλώσεως του. Ο εγκέφαλος είναι όργανο επεξεργασίας τής γενέσεως τών διάφορων πράξεων. Είναι το καταγραφικό όργανο τών εξωτερικών εικόνων, ο αντικειμενικός φακός τών εντυπώσεων που συλλαμβάνουμε, σημείο εκκινήσεως τών νεύρων συντηρήσεως (τών πνευμονογαστρικών) καθώς και τών αισθησιακών νεύρων (όραση, ακοή, φάρυγγας κ.λ.π.).

Αντιστοιχεί στην αρετή τής Φαντασίας, την οποία θα εξετάσουμε αμέσως στην συνέχεια. Ο κωνοειδής αδένας ή επίφυση, όργανο λεπτότατο, είναι το σημείο επαφής τού Πνεύματος και αντιστοιχεί προς το Εγώ. Η παρεγκεφαλίδα είναι όργανο τής θελήσεως και συνδετική γραμμή μεταξύ τού εγκέφαλου και τών νεύρων. Αντιστοιχεί στην αρετή τής Βουλήσεως.

Το Μέγα Συμπαθητικό είναι όργανο τής εκούσιας κινήσεως και αντιστοιχεί προς την Ισχύ.

Το Πνεύμα είναι το αθάνατο και ανώτερης φύσης στοιχείο μέσα μας διότι έχει Θεία προέλευση, διευθύνει την ψυχή και το σώμα και μπορεί να επενεργήσει ως απόλυτος Κύριος.

Το Πνεύμα επενεργεί απευθείας μεν στην ψυχή, αλλά με έμμεσο όμως τρόπο στο σώμα και πάντοτε με την μεσολάβηση τής ψυχής.

Επιμένουμε πολύ στο σημείο αυτό, διότι έχει μεγάλη σπουδαιότητα. Μόνον αν δεχτούμε ότι υπάρχει ένα ενδιάμεσο, θα μπορούσαμε να εξηγήσουμε τα πολύπληθη " ψυχικά φαινόμενα ", η μελέτη τών οποίων έχει δυστυχώς παραμεληθεί τόσο πολύ από τον σύγχρονο άνθρωπο.

Ο άνθρωπος, όπως γνωρίζουμε, λόγω τής υλικής σύστασης τού σώματος του, ρέπει μοιραία προς την ακολασία τής σάρκας - προς την αποκτήνωση ή προς την κακία και την εμπάθεια τής ψυχής. Δηλαδή, η ψύχη και το σώμα (τα δύο κατώτερα στοιχεία στον άνθρωπο) ασκούν αρχικά (στο μη εξελιγμένο πνευματικά άτομο) μεγαλύτερη έλξη από το Πνεύμα το οποίο βρίσκεται ακόμη σε " λανθάνουσα ", ας πούμε, κατάσταση και αγνοούν πολλές φορές τις υποδείξεις ή τις ασθενείς προτροπές του.

Τα πάθη, με τις θυελλώδεις πολλές φορές ορέξεις τους, εμποδίζουν τον άνθρωπο να επιδιώξει την επίτευξη τής Σοφίας και τής Αρετής. Το δε σώμα με τις πάρα πολλές αδυναμίες του, φέρνει συνεχώς εμπόδια στις πνευματικές μας λειτουργίες.

Στον άνθρωπο έχουμε μια συνεχόμενη πάλη μεταξύ τού υλικού - τού φθαρτού και εφήμερου σώματος - και τού Αθανάτου Πνεύματος. Το σώμα (ο υλικός κόσμος) απαιτεί επίμονα τα δικαιώματά του, τα οποία λόγω τής φθαρτής φύσεως τής ύλης το οδηγούν (όταν δεν τεθούν σε έλεγχο) στην πρόωρη φθορά και τον αφανισμό.

Η ψυχή αδυνατεί να φέρει αντίσταση στην τυραννία αυτή των σαρκικών αναγκών, απεναντίας μάλιστα, παρασύρεται με ευχαρίστηση στην μέθη των σαρκικών αισθησιακών απολαύσεων διότι όπως είπαμε στερείται τής λογικής.

Η ψυχή, η οποία όπως είδαμε είναι το κέντρο των παθών, έχει τεραστία δύναμη και η δύναμη αυτή δεν υποτάσσεται παρά μόνο στις εντολές τής Βουλήσεως που είναι μια από τις συστατικές αρχές τού Πνεύματος.

Συνήθως οι πολλές και αλλεπάλληλες σωματικές ανάγκες απαιτούν άμεση ικανοποίηση και καταπνίγουν την εκδήλωση και ανάπτυξη τού Πνεύματος.

Γιά να πετύχουμε λοιπόν πιά εύκολα την εύρεση τής αλήθειας, πρέπει να αποσπάσουμε τον εαυτό μας από τις αισθησιακές απολαύσεις τής σάρκας και τα ψυχοφθόρα πάθη τής ψυχής και να στηριχθούμε μόνον στην ανώτερη Σκέψη (Χιράμ) και στις σοφές της υποδείξεις.

Αλλά ως εξετάσουμε τώρα, ακόμη βαθύτερα, τις λειτουργίες τού ανθρωπίνου Πνεύματος.

Όπως είναι γνωστό, ο εγκέφαλος είναι η έδρα λήψεως των σωματικών αισθήσεων, της δημιουργίας των ιδεών και τής αποστολής εντολών γιά την συνειδητή εκτέλεση των αποφάσεων τού Νού. Είναι το κέντρο τής σκέψεως και τής βουλήσεως, βρίσκεται δε σε συνάφεια με τον Θείο, τον ανώτερο Κόσμο.

Θα μπορούσαμε ίσως να πού με, χωρίς φόβο, ότι όλη η σωματική οντότητα επικεντρώνεται ή εντοπίζεται σε ένα και μόνο όργανο - τον Εγκέφαλο.

Το σώμα προμηθεύει την ύλη που απαιτείται γιά την λειτουργία τού νευρικού συστήματος, η ψυχή προμηθεύει την ζωτική δύναμη η οποία κινεί την ύλη, το δε Πνεύμα θέτει όλα αυτά στην εκτέλεση συνειδητών ενεργειών. Όπως είδαμε, το σώμα μας δίνει το ένστικτο, η ψυχή την Αρετή και το Πνεύμα την Σοφία. Όταν η βούληση κάνει κακή χρήση αυτών, έχουμε την αποκτήνωση γιά το σώμα, την κακία γιά την ψυχή και την άγνοια γιά το Πνεύμα.

Έτσι, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι το Πνεύμα κυβερνά, η ψυχή ζωοποιεί και το σώμα βαστάζει το σύνολο.

Αυτές είναι με άλλα λόγια οι τρεις βασικές λειτουργίες τού ανθρώπου.

Η κατεύθυνση γιά την κανονική εξέλιξη τού ατόμου πρέπει να δίνεται πάντα από την ανώτατη αρχή, το Πνεύμα. Αλλιώς (όπως δυστυχώς συμβαίνει με τούς περισσότερους ανθρώπους), το Πνεύμα παύει να εκτελεί τον προορισμό του και αφήνει την ψυχή να υφίσταται τις εξωτερικές ή εσωτερικές επιδράσεις, οι οποίες με το να ενεργούν αντίστροφα το συσκοτίζουν και το εμποδίζουν να εκδηλωθεί κανονικά, ώστε τελικά να το θέτουν σε φαινομενική αχρηστία. Εδώ ακριβώς, στο χώρο τής ψυχής (Μέσον Δώμα), λαμβάνει χώραν το αλληγορικό δράμα τής δολοφονίας τού Χιράμ. Για τον λόγο αυτό κατά την μύηση, ο χώρος τού τεκτονικού εργαστηρίου είναι συσκοτισμένος και τα αργυρά δάκρυα (ύδωρ - ψυχισμός) με τα οποία είναι διαποτισμένες οι μελανές επενδύσεις των τοίχων υποδηλώνουν ότι η εργασία γίνεται στο επίπεδο τής ψυχής. Ο μόνος φωτισμός που υπάρχει οφείλεται σε τρία μυστηριώδη Φώτα (αστέρες), τα οποία υποδηλώνουν τις τρεις πρωταρχικές αρετές τού Πνεύματος που είναι : η Φαντασία, η Βούληση και η Ισχύς (δηλαδή ότι λέμε ενέργεια και δυναμισμό).

Όλες οι προσπάθειες λοιπόν τού ανθρώπου πρέπει να τείνουν στην υποκατάσταση τού κατωτέρου και μη πλήρως συνειδητού όντος από το ανώτερο Ον, όπου μόνον ο Νούς Δεσπάζει και Κυριαρχεί.

Στην μυητική ορολογία, ο όρος **Κυριαρχώ** και Κυριαρχία αναφέρεται :

στον εξακολουθητικό έλεγχο τής Λογικής και τής Κρίσεως σε όλες τις εκδηλώσεις τού ανθρώπου, καθώς και στην δικαία χαλιναγώγηση τών ορμών τής ψυχής και τού σώματος του.

ΟΙ ΚΥΡΙΟΤΕΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Η ΣΚΕΨΗ

Είπαμε ότι στον εγκέφαλο έχουμε την γέννηση τών ιδεών και κάθε φορά που παράγεται μία αίσθηση, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται αυτήν την αίσθηση και σχηματίζει μία ιδέα.

Αλλά αυτή η ιδέα μπορεί να είναι παθητικής μόνο μορφής. Με άλλα λόγια να αποτυπώνεται στον εγκέφαλο όπως ένα είδωλο που αποτυπώνεται σε ένα καθρέφτη. Δεν συμβαίνει καμία αντίδραση εκ μέρους τού ανώτερου Όντος ή Εγώ και καμία δραστηριότητας δεν επακολουθεί.

Ο άνθρωπος όμως, που συνήθισε να ενεργεί επάνω στις εντυπώσεις του, δεν αρκείται στο να δοκιμάζει παθητικά την αίσθηση, όπως στον καθρέφτη, αλλά την αναγκάζει να υποστεί μια ιδιαίτερη επεξεργασία εξέτασης και σύγκρισης (κρίση) με τις άλλες προηγούμενες εντυπώσεις που έχουν καταγραφεί στην μνήμη του, το σύνολο τών οποίων αποκαλούμε πείρα.

Η επεξεργασία αυτή συνίσταται στην ψυχική χώνευση τής ιδέας που προσκόμισε η αίσθηση και είναι η λογική συνέπεια από την οποία παράγονται νέες σκέψεις για τα γεγονότα.

Διάφορες δηλαδή άλλες λειτουργίες τού Πνεύματος λαμβάνουν χώραν και μεταβάλλουν την πρώτη ιδέα σε σκέψη, η οποία τελικά θα μας οδηγήσει σε δράση.

Τελείως διαφορετικά αποτελέσματα παράγονται, όπως γνωρίζουμε, όταν την αίσθηση δεν την συνοδεύει καμία άλλη ενέργεια. Τότε το Πνεύμα αντανάκλα παθητικά κάθε τι πού θα παρουσιασθεί σε αυτό, αλλά αδυνατεί να ανακαλέσει ή να συνδυάσει άλλες ιδέες, που τελικά θα το ωθούσαν να δράσει.

Εκείνος πού θέλει να καλλιεργήσει τις ανώτερες διανοητικές του δυνάμεις δεν πρέπει να αφήνει τις ιδέες του να λαμβάνουν παθητική μορφή. Οφείλει να τις μετατρέψει αμέσως σε έννοιες, σε συλλογισμούς και κρίσεις, σύμφωνα δε με τα συμπεράσματα πού θα βγάλει, θα προσδιορίσει και την ενέργεια πού πρέπει να ασκήσει και τότε δραστηριοποιείται μια άλλη Θεϊκή δύναμη τού ανθρώπου, η Βούληση.

Για να γίνουμε λίγο πιο σαφείς, θα μπορούσαμε να αναγάγουμε τις ανώτερες λειτουργίες τού πνεύματος στον συλλογισμό και την κρίση, δηλαδή στα κυρίως στοιχεία τής σκέψης που οδηγούν στην σύλληψη και τέλος στην βούληση.

Εκείνο όμως πού μας ενδιαφέρει πρώτα από όλα είναι η Σκέψη και η Βούληση και αυτά ακριβώς θα εξετάσουμε με λεπτομέρεια πιά κάτω. Είδαμε ότι η Σκέψη είναι αποτέλεσμα τής λειτουργίας τού Πνεύματος. Είναι ενέργεια τού ανθρωπίνου νού και αντιπροσωπεύει μία πραγματική δύναμη, την οποία κάθε ένας από εμάς έχει την δυνατότητα να παράγει.

Η Δημιουργική δύναμη τής σκέψης είναι μεγίστη. Μπορούμε να πετύχουμε πάρα πολλά μέσω μιας « συγκεντρωμένης σκέψεως ». Μπορούμε να επηρεάσουμε τούς τριγύρω μας, όπως επίσης οι σκέψεις τών άλλων επιδρούν επάνω μας. Μέσω τής σκέψεως μπορούμε να προσελκύσουμε, βάσει τού νόμου τής πνευματικής έλξεως και ισορροπίας, ρυθμούς δημιουργικούς, ρεύματα ζωοποιά τα οποία θα μας προσκομίσουν υγεία, χαρά, γαλήνη, επιτυχία και ευτυχία. Κάθε σκέψη ισχυρή ή ασθενής,

καλή ή πονηρή, υγιής ή νοσηρή, παράγει κραδασμούς, οι οποίοι απλώνονται και μεταβιβάζουν αυτήν με μεγάλη κατά το μάλλον ή ήττον ένταση, σε όλους όσοι βρίσκονται στην ακτίνα των κραδασμών της. Οι δονήσεις αυτές μοιάζουν με τις δονήσεις τού ήχου ή τούς ελαφρούς κυματισμούς στο νερό, όταν ρίχνουμε μία πέτρα στην επιφάνεια του και διευρύνονται κυκλικά, μέχρις ότου εξαφανισθούν.

Όταν όμως αυτός που παράγει την σκέψη θέλει να την μεταβιβάσει σε καθορισμένη εκ των προτέρων κατεύθυνση, τότε η σκέψη του μεταχειρίζεται σαν όργανο την ψυχική δύναμη (όπως αναλύσαμε στις ιδιότητες τής ψυχής) και βαίνει κατ' ευθείαν προς το σημείο αυτό. Εκεί συγκεντρώνεται σαν μία πραγματική « οντότητα » και το επηρεάζει αναλόγως με την ένταση που αρχικά έλαβε από την πηγή της. Μια τέτοια ενέργεια λέγεται μεταβίβαση τής σκέψεως, την ύπαρξη τής οποίας όλοι γνωρίζουμε, περισσότερο ή λιγότερο, από πείρα.

Οι σκέψεις μας όμως δεν επιδρούν μόνον στους άλλους ανθρώπους. Ενεργούν και σε εμάς τούς ίδιους και μας κάνουν το ότι είμαστε. Οι καλές και ευχάριστες σκέψεις τις οποίες φιλοξενούμε, μας κάνουν να ακτινοβολούμε αγάπη, χαρά και ευτυχία. Μας κάνουν να γινόμαστε ευπρόσδεκτοι όπου παρουσιαζόμαστε. Εκείνος όμως ο οποίος διατηρεί σκέψεις ζήλιας, κακίας ή δειλίας, τα αποτελέσματα αποτυπώνονται στο πρόσωπο του και μολύνουν ολόκληρη την τριγύρω του ατμόσφαιρα. Αρκεί η παρουσία του για να προκαλέσει την κατήφεια και την δυσφορία σε όσους τον περιστοιχίζουν. Επίσης οι σκέψεις απαισιοδοξίας, κακίας και μίσους, οι καχύποπτες ή δυσάρεστες κρίσεις που κάνουμε για τούς άλλους, μας κάνουν να γερνάμε πρόωρα και να έχουμε άσχημη εμφάνιση.

Ενώ οι αισιόδοξες και ευχάριστες σκέψεις μας κάνουν να φαινόμαστε ευχάριστοι και να ακτινοβολούμε από ψυχική ωραιότητα (Παροιμίες 1- 22) :

« καρδία εύφραι-νομένη εύεκτεῖν ποιεῖ, ἄνδρὸς δὲ λυπηροῦ ξηραίνεται τὰ ὀσῶ ».

Συμβαίνει περίπου με τις σκέψεις, ότι συμβαίνει και με το μαγνητικό ρευστό, αλλά με την διαφορά ότι το τελευταίο στερείται βουλήσεως και ανεξαρτησίας.

Πρέπει να τεθεί σε κίνηση από την σκέψη μέσω τής Βούλησης, οι οποίες θα δώσουν σε αυτό καλή ή κακή κατεύθυνση, ανάλογα με τούς αγαθούς ή πονηρούς πόθους και στόχους τού ανθρώπου που κάνει χρήση αυτού. Με άλλα λόγια, μπορούν οι σκέψεις να επηρεάσουν και αυτό το μαγνητικό ρευστό καθώς και την ζωική ενέργεια, οπότε αυτό λαμβάνει διπλή δύναμη, δηλαδή λαμβάνει κατά κάποιο τρόπο συνειδητή ζωή και επιδρά στα άλλα άτομα, σύμφωνα με την κατεύθυνση την οποία τού δίνουν οι σκέψεις.

Εδώ βασίζονται οι χειρισμοί τών Ροδοσταύρων για να μεταφέρουν την « ζωικότητα - αιθερικότητα » για την θεραπεία αυτών που πάσχουν από ασθένειες.

Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε ποτέ ότι όταν λέμε « σκέψεις », εννοούμε τις Δημιουργικές και όχι σκέψεις κοινών ονειροπωλήσεων. Οι Δημιουργικές σκέψεις, οι οποίες είναι πράξεις στο ξεκίνημα τους (εν τή γενέσει), προκαλούν την θέληση μας η οποία μας ωθεί σε δράση, ενώ τα ονειροπολήματα μάς μεθούν και μας παρασύρουν σε νωχέλεια και στην πνευματική αποχαύνωση. Πρέπει συνεπώς, να εξωτερικεύουμε τις σκέψεις μας και να τις κάνουμε πράξη με απτά (δηλαδή χειροπιαστά) έργα, αλλιώς παραμένουμε αδρανείς και κούφιοι ονειροπόλοι.

Οφείλουμε, εξ αλλού, να συγκεντρώνουμε τις σκέψεις μας επάνω σε συγκεκριμένα ζητήματα, η επίτευξη τών οποίων έχει να ωρισμένο σκοπό. Μόνον τότε το αποτέλεσμα τών σκέψεων γίνεται φανερό. Όταν αποκτήσουμε την δύναμη τής χαλιναγωγησης, δηλαδή τής συνειδητής διοίκησης τής σκέψης μας και κατορθώνουμε να την

συγκεντρώνουμε σύμφωνα με την βούληση μας, θα έχουμε λύση στα πιο πολλά προβλήματα που έχουν σχέση με τον εαυτό μας.

Όλοι μας έχουμε αυτήν την δύναμη της Δημιουργικής σκέψης.

Πρέπει όμως να την ανακαλύψουμε και να εξασκηθούμε στο να την χρησιμοποιούμε. Δεν είναι πλεονασμός να επαναλάβουμε το ερμητικό αξίωμα των σοφών μυημένων των περασμένων αιώνων ότι κάθε Δημιουργία είναι Πνευματική και ότι το " Πάν είναι Πνεύμα ".

Το αξίωμα αυτό, αν και φαίνεται εκ πρώτης όψεως παράδοξο, είναι πέρα για πέρα αληθινό.

Ο εξωτερικός κόσμος είναι δημιούργημα του Παγκοσμίου Νού και γίνεται συνειδητός με την σκέψη. Οτιδήποτε δημιουργήσει κανείς πνευματικά, τείνει να εκδηλωθεί προς τα έξω. Έτσι, ότι φαίνεται στον έξω κόσμο υπήρξε ήδη είτε στην " Σκέψη " του Θεού είτε του ανθρώπου, διότι μόλις ο άνθρωπος συλλάβει κάτι με το Πνεύμα του, αργά ή γρήγορα εμφανίζεται σαν μια υπόσταση (είδωλο ή στοιχειακό) το οποίο έχει την τάση να εξωτερικευτεί.

Εν τούτοις, οι περισσότεροι άνθρωποι δεν σκέπτονται Δημιουργικά και ούτε θέλουν να μάθουν να σκέπτονται. Προτιμούν να ζούν σαν αυτόματα. Ο κοινός άνθρωπος δέχεται με δουλοπρέπεια τις ιδέες των άλλων, τις οποίες επαναλαμβάνει μηχανικά. Αυτό γίνεται πιο σαφές αν παρακολουθήσουμε τις μεθόδους που μεταχειρίζονται αυτοί που είναι οι εντεταλμένοι να σχηματίσουν την Δημόσια γνώμη. Αυτοί, εκτελούν όλη την εργασία της σκέψης με δημαγωγικές αγορεύσεις και άρθρα στα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Με τον τρόπο αυτό, αυθυποβάλλουν το τι θέλουν να « σκεφθεί » το κοινό. Η δε παθητική στάση του κοινού επιτρέπει, σε αυτούς τους ολίγους, να σκέπτονται για λογαριασμό του και τους διευκολύνει να σφετερίζονται την δύναμη και την εξουσία, κρατώντας τα εκατομμύρια υπό καθεστώς δουλείας. Αυτό συμβαίνει διότι ο άνθρωπος είναι από την φύση του νωθρός στις σκέψεις του και δεν καλλιεργεί όσο πρέπει τις ενεργητικές δυνάμεις του πνεύματος (φαντασία - θέληση - πίστη).

Προτιμά, να αφήνει τους άλλους να σκέπτονται για αυτόν και να επωμίζονται τις ευθύνες. Το « Μεγάλο Έργο » της ζωής είναι η Τέχνη του Σκέπτεσθαι.

Πρέπει λοιπόν να γίνει η αφύπνιση του Πνεύματος και η επικράτηση του στην ύλη. Πρέπει να απαλλάξουμε το Πνεύμα από τις περιττές ανάγκες των χονδροειδών περιβλημάτων του, ώστε να λυτρωθεί ο άνθρωπος από τα δεινά της αιχμαλωσίας της ύλης και των αναπόφευκτων « φθοροποιών » της νόμων.

Το Πνεύμα είναι το Θεϊκό και αναλλοίωτο στοιχείο στον άνθρωπο, η υπερβατική δύναμη του οποίου γίνεται αντιληπτή σε όλα τα στάδια της ζωής και τον φωτίζει να κάνει το καλό και να αποφεύγει το κακό. ,

Η ΒΟΥΛΗΣΗ

(κοινώς Θέληση, αλλά όχι έννοια ακριβώς ταυτόσημη !)

Σε κάθε ένα από εμάς υπάρχει σε « λανθάνουσα » κατάσταση μία θαυματουργός δύναμη, η οποία δεσπόζει όλων των αντανάκλαστικών παροτρύνσεων του ανθρώπου και η οποία τις κατανοεί και τις κρίνει. Η δύναμη αυτή είναι η Βούληση.

Η Βούληση, μπορεί να θεωρηθεί ως Σκέψη εν ενεργεία και είναι η φυσική συνέπεια των συγκεντρωμένων σκέψεων που τείνουν να εκδηλωθούν μόλις αποκτήσουν αρκετή ζωτικότητα.

Μπορούμε να πούμε ότι η Βούληση είναι σχεδόν το μόνον μέσον διά τού οποίου το Πνεύμα ενεργεί επάνω στην ύλη. Ο άνθρωπος πού έχει αναπτύξει την δύναμη αυτήν, μπορεί να επιδράσει απ' ευθείας επί των αντανακλαστικών ερεθισμών των αισθήσεων, των συναισθημάτων ή τής διανοίας.

Μπορεί να ενεργήσει με το βλέμμα, τον λόγο, την χειρονομία ή με τα έργα του επάνω στους άλλους ανθρώπους καθώς και επάνω στην φύση, διότι η βούληση είναι ενσάρκωση μιάς από τις τρεις μεγάλες δυνάμεις που υπάρχουν στο Σύμπαν.

Από τα ανωτέρω εξάγουμε τα ακόλουθα συμπεράσματα. Κάθε υπερβατική δύναμη τού ανθρώπου στην ουσία στηρίζεται σε δύο ελατήρια : στην Βούληση και στην Πίστη, ενώ μία τρίτη, η Φαντασία, διαμορφώνει ενεργητικά και δυναμικά την ιδέα που έχει συλληφθεί από το Πνεύμα. Η Βούληση και η Πίστη είναι οι ακραίοι πόλοι μιας και μόνης δυνάμεως, τής ενεργού Φαντασίας. Γιά να φθάσει μέχρι να εκτελέσει μια ιδέα, ο άνθρωπος πρέπει πρώτα να φαντασθεί ενεργά με την μορφή τής ιδέας και με κάθε λεπτομέρεια την πράξη αυτή.

Μετά να διαθέτει την αναγκαία δύναμη τής Βουλήσεως γιά να την πραγματώσει και παράλληλα την πίστη ότι μπορεί να πραγματώσει την ιδέα που συνέλαβε.

Η συνεργασία των τριών αυτών ενεργητικών δυνάμεων και η λογική χρησιμοποίηση τους, οδηγεί τον άνθρωπο στην επιτυχία κάθε αναληφθέντος επιχειρήματος.

Στην κοινωνία βρίσκουμε και τούς τρεις αυτούς τύπους ανθρώπων.

Υπάρχουν άνθρωποι τής Φαντασίας, άνθρωποι τής Βουλήσεως και άνθρωποι τής Πίστεως.

Ο καθένας από αυτούς διαθέτει και τις τρεις αυτές ενεργητικές δυνάμεις, αλλά με την μία να προεξάρχει των άλλων δύο. Εφόσον συμβαίνει αυτό, ο άνθρωπος είναι ατελής και δεν είναι κυρίαρχος των δυναμικότητων του. Ο άνθρωπος στον οποίον προεξάρχει η Φαντασία, χωρίς να έχει καλλιεργήσει μεθοδικά και παράλληλα τις δύο άλλες δυναμικότητες, είναι χαρακτήρας που άγεται και φέρεται από τα « κύματα τού Αστρικού Φωτός», (τής Φαντασίας τής Φύσεως) συλλαμβάνει συνεχώς μεγαλόπνοα σχέδια και δια κατέχεται συνεχώς από νέες και πρωτότυπες ιδέες, αλλά δεν έχει ποτέ αρκετή δύναμη Βουλήσεως και Πίστεως γιά να φέρει σε πέρας σαν πράξη ή την ιδέα που αποτυπώθηκε στην Φαντασία του.

Οι άνθρωποι αυτοί κατατάσσονται στην τάξη των φαντασιόπληκτων, γιά τούς οποίους όλα σχεδόν θεωρούνται δυνατά ενώ τίποτε δεν είναι σε θέση να το ολοκληρώσουν.

Οι άνθρωποι πάλι τής θέλησης, οι ήρωες, παρουσιάζουν μία τυφλή εμπιστοσύνη στην καλή τους τύχη « στο αστέρι τους », που σημαίνει ότι, αν και αγνοούν τούς νόμους τού μοιραίου, εν τούτοις βασίζονται τις ενέργειες τους σε αυτό.

Μία τέτοια, όπως θα λέγαμε, αντικειμενική ιδιοσυγκρασία, επιτίθεται κατά μέτωπο σε όλα τα εμπόδια και τα συντρίβει, μέχρι την ημέρα όμως που θα έρθει σε σύγκρουση με τις επιταγές και κατευθύνσεις ενός μοιραίου ισχυρότερου από αυτήν και τότε φυσικά θα συντριβεί.

Τέλος ο άνθρωπος τής πίστεως, ο μυστικιστής, έρχεται σε επαφή με ένα διανοητικό και πρακτικό κύκλο όπου επικρατεί μία Βούληση, καλή ή κακή.

Μία τέτοια υποκειμενική ιδιοσυγκρασία » αφήνει να ενεργήσει επάνω της μία ανώτερη ή μία κατώτερη πνευματική οντότητα, η Βούληση που διευθύνει τον κύκλο, γιά την εξυπηρέτηση τής οποίας δέχεται να παίξει ρόλο παθητικό.

Ο μυστικιστής επομένως ενεργεί μέσω ενός άλλου, εάν δε είπαμε ότι η Πίστη μετακινεί όρη, το ίδιο θα μπορούσαμε να βεβαιώσουμε και γιά την Βούληση.

Τι θα έπρεπε όμως τότε να πούμε για εκείνον τον άνθρωπο ο οποίος κατέχει και τις δύο αυτές δυναμικότητες εναρμονισμένες και εξισορροπημένες αναφορικά με την λειτουργία της Φαντασίας του ;

Ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος συνδυάζει στον εαυτό του και τις τρεις ενεργητικές δυνάμεις, ανεπτυγμένες παράλληλα και μεθοδικά, είναι ο τέλειος Μύστης.

Είναι εκείνος, ο οποίος γνωρίζει τον χειρισμό της εναρμόνισης των αντιθέτων, δηλαδή την ισορροπημένη συμφωνία των δύο αυτών αντιθέτων δυνάμεων, της Βουλήσεως και της Πίστεως, με κεντρικό βέβαια άξονα την Ενεργητική (Δημιουργική) Φαντασία.

Μία τέτοια « αρμονική ιδιοσυγκρασία » συμμετέχει σε ένα κύκλο βουλήσεων χωρίς να αποβάλλει τίποτε που να αφορά την δική της Βούληση.

Συνδυάζοντας την Βούληση του με εκείνην των ομοϊδεατών του, την επιβάλλει στο όνομα του ή στο όνομα των συνεργατών του.

Έτσι ο μνημένος, ενεργεί τόσο από μόνος του όσο και διά μέσου των άλλων.

Από όλα τα ανωτέρω, βλέπουμε ότι στον άνθρωπο αντιπροσωπεύονται και οι τρεις κόσμοι : ο υλικός, ο ψυχικός και ο Πνευματικός.

Κατά συνέπειαν, ο άνθρωπος περιλαμβάνει μέσα του τούς νόμους που διέπουν και τούς τρεις αυτούς κόσμους, αφού είναι η ζωντανή περίληψη της Δημιουργίας και το σύμβολο τού Σύμπαντος και μπορεί, ως εκ τούτου, να τον ονομάσουμε « Μικρόκοσμο » σε αντιπαράβολή προς τον « Μακρόκοσμο », όνομα που χρησιμοποιούμε συνήθως για την Φυσική Δημιουργία που μας περιβάλλει.

Είναι λοιπόν δυνατόν, μόνον με την επισταμένη μελέτη της φύσεως τού ανθρώπου, να φθάσουμε στην γνώση όλων των Φυσικών, Ψυχικών και Πνευματικών νόμων τού Σύμπαντος. Γιά αυτό και το Δελφικό επίγραμμα - Γνώθι Σ' Αυτόν - η ανωτάτη επιγραφή της Αρχαίας Ελλάδος, είχε τόσο μεγάλη σπουδαιότητα στην καθόλου μορφή του ατόμου

Είναι λοιπόν αναγκαίο να ανακαλύψουμε τον Εαυτόν μας- τον εσωτερικό μας κόσμο - και να διερευνήσουμε τα μυστικά της ανθρώπινης αυτής συνθέσεως, γιά να μπορέσουμε να επιτύχουμε, με την μελέτη και την κατάλληλη προπόνηση, την άρτια και ολοκληρωτική ανάπτυξη των τριών θεμελιωδών αρχών, από τις οποίες απαρτίζεται.

Ο τρόπος με τον οποίο επιτυγχάνεται αυτό, περικλείεται στο μεγάλο αξίωμα το οποίο πάντα οι σοφοί αναγνώρισαν και ασπάστηκαν : την θεώρηση ολοκλήρου τού Σύμπαντος ως ενός όλου, όπου το μεγαλύτερο είναι ανάλογης φύσεως προς το μικρότερο και αντιστρόφως. Έτσι και σύμφωνα με το αξίωμα αυτό της αναλογίας, ο άνθρωπος που θέλει να γνωρίσει την Φύση και τον Θεό, οφείλει να προστρέξει στα μαθήματα που απορρέουν από την μελέτη της ίδιας του της φύσεως και από την γνώση τού Εαυτού του.

Ο άνθρωπος δεν συντίθεται μόνο από ύλη αλλά και από Πνεύμα, το οποίο ενσαρκώνεται, προσωρινά θα λέγαμε στο υλικό σώμα γιά να εμψυχώσει, διαπαιδαγωγήσει και εξελίξει τον άνθρωπο – Εγώ μέσω της ύλης την οποία θα περιβληθεί και θα τού εξασφαλίσει τις απαραίτητες προϋποθέσεις γιά την επιστροφή του στην Πνευματική πηγή από την οποία απέρρευσε. Μόνο το υλικό του σώμα μπορούμε να παραδεχθούμε ότι είναι προϊόν εξελίξεως της ύλης.

Το θέμα αυτό βέβαια είναι ένα από τα σοβαρότερα και δεν πρόκειται εμείς να μορφώσουμε μιά κοσμοθεωρία επάνω σε αυτό. Γιά αυτό θα στηριχθούμε στην διδασκαλία των Ροδοσταύρων της Ανατολής, στην Ορφική Παράδοση και στο βιβλίο

τής “Γένεσης” το οποίο αποτελεί μια βασική πηγή από την οποία αντλούμε στοιχειώδεις γνώσεις για την Δημιουργία του Κόσμου και την εμφάνιση του ανθρώπου στην Γη.

Θα δούμε δε ότι κάτω από τις απλές αφηγήσεις της Βίβλου κρύβεται ολόκληρο το μυστήριο της Κοσμογονίας καλυμμένο από ένα πυκνό πέπλο αλληγοριών και συμβόλων .

Ολίγα σημεία της Βίβλου είναι τόσο παρεξηγημένα όσο εκείνα τα οποία αναφέρονται στην πτώση του Αδάμ και της Εύας.

Δυστυχώς οι παρανοήσεις τών σχετικών αναφορών έχουν οδηγήσει επίσης και σε παρανοήσεις πολλών άλλων σημείων της Βίβλου.

Πράγματι, αν στερούμαστε επαρκούς κατανόησης σχετικά με το τι συνέβη στα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης, τότε υπάρχει κίνδυνος να μην έχουμε και επαρκή κατανόηση αυτών που εκπλήρωσε ο Ιησούς Χριστός ως Σωτήρας.

Στ’ αλήθεια όμως, γιατί να μας χρειάζεται ένας Σωτήρας ;

Τι ήταν αυτό που ο Ιησούς Χριστός αποκατέστησε με την θυσία του ;

Πολλοί από εμάς γνωρίζουν ότι ο Ιησούς Χριστός μας λύτρωσε από ότι ο Αδάμ είχε κάνει : « *ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται.* » (Α΄ προς Κορινθίους επιστολή Παύλου, κεφ.15 : 22)

Αλλά αλήθεια γνωρίζουμε πράγματι, τι ακριβώς συνέβη όταν ο Αδάμ έκανε ότι έκανε ;

Οι θεόπνευστοι συγγραφείς τών Ιερών Γραφών, κάτοχοι και θεματοφύλακες τής Ιεράς παραδόσεως έχοντας σαν αποστολή την καθοδήγηση τής ανθρωπότητας και χωρίς δυνατότητα να αποδώσουν έννοιες μεταφυσικές, πνευματικές και υπερκόσμιες χρησιμοποίησαν τις αλληγορίες και τα σύμβολα.

Δανείσθηκαν εικόνες και εκφράσεις υλικές και προσωποποίησαν δυνάμεις τής Δημιουργίας για να αποδώσουν το άϋλο και υπεραισθητό ώστε να γίνουν κατά το δυνατόν καλύτερα αντιληπτοί από τούς ανθρώπους.

Κάθε αποκάλυψη η οποία δόθηκε κατά καιρούς στην ανθρωπότητα από Εκλεκτούς Απεσταλμένους Διδασκάλους, είναι ανάλογη με την νοητική και πνευματική ικανότητα τών ανθρώπων τής εποχής εκείνης.

Υπάρχει συνεπώς η βεβαιότητα, ότι οι αποκαλυπτικές διδασκαλίες, οι οποίες με συμβολικό τρόπο περιέχονται στην Βίβλο και σε άλλα μυητικά κείμενα τής εποχής, εάν ικανοποιούσαν τούς αρχαίους μας προγόνους, δεν μπορούμε να πούμε ότι προσαρμόζονται απόλυτα με τις δικές μας σημερινές αντιλήψεις πού είναι πολύ διαφορετικές από την τότε νοοτροπία.

Τις σκέψεις αυτές κρίνουμε σκόπιμο να τις προτάξουμε για όσους συνανθρώπους μας ίσως θα διακρίνουν προσπάθεια παρέκκλισης από την μέχρι σήμερα παραδεγμένη και θεωρούμενη ως ορθόδοξη κατά γράμμα ερμηνεία τών εδαφίων τής “ Γενέσεως ” περί Κοσμογονίας.

Κατά την πρόοδο τής αναλύσεως μας δεν πρέπει να προσπαθούμε να βγάζουμε ορθολογικά συμπεράσματα, διότι αυτά έχουν σχετική αξία σε ζητήματα πού υπερβαίνουν τις δυνατότητες τής ανθρώπινης φύσεως και τα οποία δεν επιδέχονται διερευνήσεων και αποδείξεων με την συνήθη επιστημονική μέθοδο, εφ’ όσον αυτά δεν ανάγονται στην σφαίρα τού επιστητού.

([Συνεχίζεται “ Αποκαλύψεις για την καταγωγή τού Ανθρωπίνου Πνεύματος ” ►](#))

5-10-2015

Ιόλαος